VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2010. gada 1. jūlijā *

Apvienotās lietas T-568/08 un T-573/08

***Métropole télévision* (*M6*)**, Neijī pie Sēnas [*Neuilly-sur-Seine*] (Francija), ko pārstāv O. Frežē [*O. Freget*], N. Hahids-Nuraī [*N. Chahid-Nouraï*], R. Lazeržs [*R. Lazerges*] un M. Potels [*M. Potel*], *avocats*,

***Télévision française 1 SA* (*TF1*)**, Buloņa-Bijankūra [*Boulogne-Billancourt*] (Francija), ko pārstāv Ž. P. Ordī [*J.-P. Hordies*] un K. Smitss [*C. Smits*], *avocats*,

prasītājas,

ko atbalsta

***Canal* +**, Isīlemulinē [*Issy-les-Moulineaux*] (Francija), ko pārstāv E. Gijoms [*E. Guillaume*], *avocat*,

persona, kas iestājusies lietā,

* Tiesvedības valoda — franču.

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv B. Stromskis [*B. Stromsky*] un B. Martenčuks [*B. Martenczuk*], pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Francijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un A. L. Vendrolini [*A.-L. Vendrolini*], pēc tam — Ž. de Bergess un L. Bitels [*L. Butel*], pārstāvji,

France Télévisions, Parīze (Francija), ko pārstāv Ž. P. Ginters [*J.-P. Gunther*], D. Taijārs [*D. Tayar*], A. Žiro [*A. Giraud*] un S. Snuks [*S. Snoeck*], *avocats*,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2008. gada 16. jūlija Lēmumu C(2008) 3506, galīgā redakcija, par Francijas Republikas projektu piešķirt kapitāla dotāciju EUR 150 miljonu apmērā *France Télévisions SA* un par prasību Komisijai uzsākt oficiālu izmeklēšanas procedūru.

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*] (referents), tiesneši M. Preks [*M. Prek*] un V. M. Čuke [*V. M. Ciucă*],

sekretāre T. Veilere [*T. Weiler*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 10. marta tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 EKL 16. pantā paredzēts:

"Neskarot [EKL] 73., [EKL] 86. un [EKL] 87. panta noteikumus un ņemot vērā nozīmi, kāda sabiedriskiem pakalpojumiem ir Savienības kopīgo vērtību sistēmā, kā arī to nozīmi sociālas un teritoriālas kohēzijas veicināšanā, Kopiena un dalībvalstis, nepārsniedzot savas attiecīgās pilnvaras un šā Līguma piemērošanas jomu, rūpējas, lai šādi pakalpojumi pamatotos uz tādiem principiem un nosacījumiem, kas ļauj īstenot to uzdevumu."

2 EKL 86. panta 2. punktā paredzēts:

"Uz uzņēmumiem, kam uzticēti vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojumi vai kas darbojas kā dalībvalstu fiskāli monopoli, attiecas šajā Līgumā ietvertie noteikumi

un jo īpaši noteikumi par konkurenci, ja šo noteikumu piemērojums *de iure* vai *de facto* netraucē veikt tiem uzticētos konkrētos uzdevumus. Tie nedrīkst ietekmēt tirdzniecības attīstību tiktāl, lai kaitētu Kopienas interesēm."

3 EKL 87. panta 1. punktā paredzēts:

"Ja vien šis Līgums neparedz ko citu, ar kopējo tirgu nav saderīgs nekāds atbalsts, ko piešķir dalībvalstis vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, ciktāl tāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm."

4 EKL 311. pantā paredzēts:

"Protokoli, kas pēc dalībvalstu savstarpējas vienošanās pievienoti šim Līgumam, ir daļa no tā."

5 Protokolā par sabiedriskās apraides sistēmu dalībvalstīs, kurš ar Amsterdamas līgumu tika ieviests kā EK līguma pielikums (OV 1997, C 340, 109. lpp.; turpmāk tekstā — "Amsterdamas protokols"), paredzēts:

"[Dalībvalstis], ievērojot to, ka sabiedriskās apraides sistēma dalībvalstīs ir tieši saistīta ar katras valsts sabiedrības demokrātijas, sociālajām un kultūras vajadzībām, kā arī ar vajadzību saglabāt plašsaziņas līdzekļu plurālismu, ir vienojušās par šādiem skaidrojošiem noteikumiem, ko pievieno [EK] līgumam:

[EK] līguma noteikumi neskar dalībvalstu kompetenci attiecībā uz sabiedriskās apraides finansējuma nodrošināšanu, ja šādu finansējumu piešķir raidorganizācijām, lai tās izpildītu valsts pasūtījumu, ko tām uzticējusi, noteikusi un organizējusi attiecīgā dalībvalsts, un ja šāds finansējums neietekmē tirdzniecības nosacījumus un konkurenci [Kopienā] tā, ka tas ir pretrunā kopējām interesēm, tomēr ņemot vērā valsts pasūtījuma izpildi."

6 2001. gada 15. novembrī Eiropas Kopienu Komisija publicēja Paziņojumu par valsts atbalsta noteikumu piemērošanu sabiedriskajai apraidei (OV C 320, 5. lpp.; turpmāk tekstā — "Paziņojums par apraidi"), kurā tā izklāstīja principus, uz kuriem tā pamatojas, piemērojot EKL 87. pantu un EKL 86. panta 2. punktu attiecībā uz sabiedrisko raidorganizāciju iestāžu valsts finansējumu.

Tiesvedības rašanās fakti

7 *France Télévisions* ir Francijas publisko tiesību sabiedrība, kas izveidota ar Francijas 2000. gada 1. augusta Likumu 2000-719, ar kuru groza 1986. gada 30. septembra Likumu 86-1067 par komunikācijas brīvību (2000. gada 2. augusta *JORF* Nr. 177, 11903. lpp.), un kas ir īpašniece sabiedriskajiem kanāliem *France 2*, *France 3*, *France 4*, *France 5*, *France Ô*, kā arī *RFO* (*Réseau France Outre-mer*), kas apvieno sabiedriskās televīzijas un radio, kuri raida Francijas aizjūras departamentos un teritorijās.

8 Pēc Francijas Republikas Prezidenta 2008. gada 8. janvāra paziņojuma par televīzijas reklāmu pagaidu atcelšanu sabiedriskajā televīzijā Francijas Republika 2008. gada 11. jūnijā informēja Komisiju par projektu piešķirt kapitāla dotāciju EUR 150 miljonu apmērā *France Télévisions*.

9 2008. gada 18. jūnijā Komisija lūdza Francijas Republikai papildu informāciju, kas tai tika sniegta 2008. gada 26. jūnija vēstulē.

10 2008. gada 16. jūlijā Komisija pieņēma Lēmumu C(2008) 3506, galīgā redakcija, par Francijas Republikas projektu piešķirt kapitāla dotāciju EUR 150 miljonu apmērā *France Télévisions* (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"). 2008. gada 23. septembra *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 242, 2. lpp.) tika publicēts īss paziņojums par šo lēmumu.

11 Apstrīdētajā lēmumā Komisija norādīja, ka paziņotais pasākums iekļaujas *France Télévisions* valsts finansējuma vispārīgajā kontekstā, kas jau izskatīts tās 2003. gada 10. decembra Lēmumā 2004/838/EK par valsts finansiālo atbalstu, ko Francija

piešķīrusi par labu kanāliem *France 2* un *France 3* (OV 2004, L 361, 21. lpp.; turpmāk tekstā — "2003. gada 10. decembra lēmums"), un tās 2005. gada 20. aprīļa Lēmumā C(2005) 1166, galīgā redakcija, par *France Télévisions* piešķirto atbalstu (atbalsts E 10/2005 (agrāk — C 60/1999) Francija, Abonentmaksa par radio), par kuru īss paziņojums ir publicēts 2005. gada 30. septembra *Oficiālajā Vēstnesī* (C 240, 20. lpp.) (turpmāk tekstā — "2005. gada 20. aprīļa lēmums"), bet atšķiras no pasākumiem, kas ir minēto lēmumu priekšmets (apstrīdētā lēmuma 3. punkts).

12 Paziņotā pasākuma novērtējumā Komisija, konstatējusi, ka ir izpildīti valsts atbalstam izvirzītie nosacījumi par valsts iejaukšanos vai valsts līdzekļu iesaistīšanu, par ietekmi uz tirdzniecību starp dalībvalstīm, par priekšrocības esamību un, visbeidzot, par konkurences apdraudējumu vai šāda apdraudējuma risku (apstrīdētā lēmuma 13.–33. punkts), pārbaudīja valsts atbalsta saderību ar kopējo tirgu saskaņā ar EKL 86. panta 2. punktu (apstrīdētā lēmuma 34.–50. punkts).

13 Šajā sakarā Komisija, konstatējusi, ka ir izpildīts nosacījums, kas ir saistīts ar *France Télévisions* sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma definīciju, pilnvarām un kontroli (apstrīdētā lēmuma 36.–42. punkts), pārbaudīja samērīguma nosacījumu (apstrīdētā lēmuma 43.–49. punkts).

14 Šajā ziņā Komisija norādīja, ka sabiedriskā pakalpojuma, ko sniedz *France Télévisions*, finansējums saskaņā ar Paziņojumu par apraidi balstīts uz jaukta finansējuma sistēmu, kas ietver valsts līdzekļus un ieņēmumus no komercdarbības, un ka šajā paziņojumā atgādināts par dalībvalstu brīvas izvēles principu, izvēloties sabiedriskā pakalpojuma pienākumu finansēšanas veidus, un izriet no principa, ka šādā nolūkā parasti ir nepieciešams valsts finansējums, ja valsts atbalsts nepārsniedz sabiedriskā pakalpojuma

sniedzēja uzdevuma neto izmaksas, ņemot vērā arī citus tiešos vai netiešos ieņēmumus, kas radušies, veicot sabiedriskā pakalpojuma uzdevumu (apstrīdētā lēmuma 43. punkts).

15 Komisija konstatēja, ka paziņotais valsts atbalsts, kas "paredzēts kā kapitāla dotācija EUR 150 miljonu apmērā, tikai par EUR [..] miljoniem pārsniedz atšķirību starp jau konstatētajiem reklāmas ieņēmumiem EUR [..] miljonu apmērā un starp reklāmas ieņēmumiem, kas gūti no 2008. gada janvāra līdz jūnijam, un tiem, kas gūti no 2007. gada janvāra līdz jūnijam". Tā piebilda, ka "pēc tam, kad valdība bija paudusi vēlmi, lai sabiedriskajā televīzijā neraidītu reklāmu, šīs nostājas sekas šķita pietiekami paredzamas, pēc uzņēmuma veiktā un Francijas iestāžu pieņemtā vērtējuma sasniedzot EUR [..] miljonu ieņēmumu zudumu attiecībā uz 2008. gadu" (apstrīdētā lēmuma 45. punkts).

16 Komisija konstatēja, ka "šajā situācijā pienākumu un citu sabiedriskā pakalpojuma finansēšanas avotu definīcija *France Télévisions* palika nemainīga, savukārt izmaksas, saskaņā ar Francijas iestāžu teikto, pieauga līdz EUR [..] miljoniem sakarā ar papildu programmu izveidi neesošo reklāmu vietā", un piebilda, ka "reklāmas ieņēmumu samazinājums EUR [..] miljonu apmērā var tikpat lielā mērā samazināt neto peļņu no komercdarbības, automātiski un proporcionāli palielinot sabiedriskā pakalpojuma nodrošināšanas izmaksas, uzliekot tai EUR [..] miljonu lielu slogu, kas nepieciešami papildu programmu izveidei" (apstrīdētā lēmuma 46. punkts).

17 Komisija uzskatīja, ka "šādos apstākļos papildu sabiedrisko līdzekļu ieguldījums EUR 150 miljonu apmērā nevarēja pārsniegt svārstības, kas radās sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksās sakarā ar izmaiņām reklāmas ieņēmumos 2008. gadā un papildu programmu nepieciešamību", un ka "līdz ar to kapitāla dotācijai nevajadzētu

novest pie sabiedriskā pakalpojuma sniegšanas radīto izmaksu pārmērīgas kompensācijas" (apstrīdētā lēmuma 47. punkts).

18 Komisija, atsaucoties uz saistībām, ko uzņēmusies Francijas Republika sakarā ar citiem 2005. gada 20. aprīļa lēmumā izskatītajiem *France Télévisions* finansēšanas pasākumiem, norādīja (apstrīdētā lēmuma 12. punkts), ka "jebkurā gadījumā, piešķirot *France Télévisions* jaunus publiskos līdzekļus, Francijas Republika uzņemas izpildīt saistības un iekļaut tās savos tiesību aktos un noteikumos, lai izvairītos no tā, ka publisko līdzekļu dotācija izraisa sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pārmērīgu kompensāciju [..]" (apstrīdētā lēmuma 48. punkts).

19 Komisija norādīja, ka "šī procesa ietvaros Francijas iestādes [tai ir] apstiprinājušas [..], ka ir piemērojamas minētās tiesību normas", un ka "tās ir apņēmušās šīs normas piemērot paredzētajai kapitāla dotācijai, ņemot vērā izdevumus, kas radušies *France Télévisions* no sabiedriskā pakalpojuma saistību izpildes". Komisija piebilda, ka "[minētās] iestādes tādējādi ir apņēmušās pārbaudīt, ka tas tā ir, un [tai] par to ziņot [..], vēlākais, trīs mēnešu laikā pēc gada pārskata par 2008. finanšu gadu slēgšanas", un piebilda, ka "ir jāņem vērā *France Télévisions* 2008. gada reklāmas ieņēmumu patiesās izmaiņas un iespējamās jaunu programmu izmaksas, kas sadārdzina sabiedriskā pakalpojuma sniegšanu" (apstrīdētā lēmuma 49. punkts).

20 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, Komisija saskaņā ar Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL 88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 4. panta 3. punktu nolēma neizteikt iebildumus attiecībā uz paziņoto pasākumu, uzskatot to par Līgumam atbilstošu atbalstu, kas ir saderīgs ar kopējo tirgu saskaņā ar EKL 86. panta 2. punktu, un nolēma, ka Francijas

Republikai trīs mēnešu laikā pēc gada pārskata par 2008. finanšu gadu slēgšanas tai jāziņo par to, cik efektīvi šis atbalsts tiek izmantots sabiedriskā pakalpojuma pienākumu izpildes, ko uzņēmusies *France Télévisions*, finansēšanai (apstrīdētais lēmums, ar virsrakstu "5. lēmums").

Process un lietas dalībnieku prasījumi

21 Ar prasības pieteikumiem, kas Pirmās instances tiesas [tagad — Vispārējā tiesa] kancelejā iesniegti 2008. gada 17. decembrī, prasītājas — *Métropole télévision* (*M6*) un *Télévision française 1 SA* (*TF1*) cēla šīs prasības.

22 Ar diviem Pirmās instances tiesas piektās palātas priekšsēdētāja 2009. gada 6. maija rīkojumiem *Canal* + tika atļauts iestāties lietā T-568/08 *M6* prasījumu atbalstam un lietā T-573/08 — *TF1* prasījumu atbalstam.

23 Ar četriem Pirmās instances tiesas piektās palātas priekšsēdētāja 2009. gada 22. jūnija rīkojumiem Francijas Republikai un *France Télévisions* tika atļauts iestāties lietās T-568/08 un T-573/08 Komisijas prasījumu atbalstam.

24 Ar Vispārējās tiesas piektās palātas priekšsēdētāja 2010. gada 2. februāra rīkojumu šīs lietas tika apvienotas mutvārdu procesā un sprieduma taisīšanai.

25 Ar 2010. gada 8. marta vēstuli *Canal +* informēja Vispārējo tiesu, ka tā nevēlas piedalīties 2010. gada 10. marta tiesas sēdē.

26 Lietā T-568/08 *M6*, ko atbalsta, izņemot attiecībā uz tiesāšanās izdevumiem, *Canal +*, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt prasību par pieņemamu un pamatotu;

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— izdot rīkojumu sākt oficiālu izmeklēšanas procedūru;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27 Lietā T-573/08 *TF1*, ko atbalsta, izņemot attiecībā uz tiesāšanās izdevumiem, *Canal +*, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atzīt prasību par pieņemamu un pamatotu;

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— izdot rīkojumu sākt oficiālu izmeklēšanas procedūru;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

28 Gan lietā T-568/08, gan lietā T-573/08 Komisijas, kuru atbalsta Francijas Republika un *France Télévisions*, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

29 2010. gada 10. marta tiesas sēdē prasītājas atteicās no trešās prasījumu daļas attiecībā uz to, lai tiktu izdots rīkojums sākt oficiālu izmeklēšanas procedūru, par ko tiesas sēdes protokolā tika izdarīts ieraksts.

Juridiskais pamatojums

30 *M6* izvirza trīs atcelšanas pamatus, pirmkārt, par procesuālo tiesību pārkāpumu, otrkārt, par Komisijas nepietiekamu informēšanu un, treškārt, par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi. *TF1* izvirza divus atcelšanas pamatus, pirmkārt, par pienākuma sākt atbalsta oficiālo izmeklēšanas procedūru nopietnu grūtību gadījumā neizpildi un, otrkārt, par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

31 Attiecībā uz *M6* pirmo atcelšanas pamatu, kura pieņemamību Komisija apšauba, ņemot vērā Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu, ir jāatzīst, ka tas ir pieņemams. Šis *M6* pirmais atcelšanas pamats jāskata kopsakarā ar šīs prasītājas otro atcelšanas pamatu, kas pēc būtības un kā *TF1* pirmais atcelšanas pamats ir vērsts, lai atceltu apstrīdēto lēmumu, pamatojoties uz nopietnu grūtību esamību, kas būtu likušas uzsākt oficiālo izmeklēšanas procedūru.

32 Šajos apstākļos minēto prasību izskatīšana jāsāk ar *M6* pirmo un otro atcelšanas pamatu kopsakarā ar *TF1* pirmo atcelšanas pamatu.

Par M6 pirmo un otro atcelšanas pamatu, skatītiem kopsakarā, un par TF1 pirmo atcelšanas pamatu par pienākuma uzsākt atbalsta oficiālo izmeklēšanas procedūru nopietnu grūtību gadījumā neizpildi

Lietas dalībnieku argumenti

33 Prasītājas, kuras atbalsta *Canal +*, apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā esot vairākas nepilnības un neprecizitātes, kas atklāj, ka Komisija nav bijusi pietiekami informēta un nav pietiekami pārbaudījusi konkrētos apstākļus — gan ekonomiskos, gan juridiskos —, kas radījuši *France Télévisions* reklāmas ieņēmumu zudumu. Līdz ar to Komisija neesot spējīga konstatēt nopietnu grūtību esamību, kas būtu likušas uzsākt oficiālu izmeklēšanas procedūru.

34 Starp šīm nepilnībām un neprecizitātēm esot, pirmkārt, Komisijas vērtējums, saskaņā ar kuru "2008. gada 8. janvāra paziņojumam un apgalvojumam par reklāmas pārtraukšanu uz laiku [esot] bijusi tūlītēja ietekme uz *France Télévisions* finansēm" (apstrīdētā lēmuma 9. punkts), tomēr [pēc prasītāju domām] *France Télévisions* reklāmas ieņēmumu samazinājuma pamatā esot *France Télévisions* jaunie vispārējie tirdzniecības nosacījumi, kuru pieņemšana esot stratēģiska raidorganizācijas kļūda. *TF1* kā vēl vienu *France Télévisions* reklāmas ieņēmumu samazinājuma iemeslu min arī reklāmas laika pārdošanas tirgus apstākļus Francijā, kādi tie bija pirms Prezidenta 2008. gada 8. janvāra paziņojuma un kurus Komisija zināja.

35 Ņemot vērā šo kļūdaino Komisijas vērtējumu attiecībā uz *France Télévisions* reklāmas ieņēmumu samazinājuma iemeslu, Komisija neesot spējusi konstatēt, ka šo ieņēmumu samazinājumu patiesībā ir radījusi vadības kļūda saistībā ar *France Télévisions* komercdarbības politikas maiņu, no kā varētu secināt, ka ar apstrīdēto dotāciju patiesībā mēģināts slēpt atbalstu darbībai, atbrīvojot *France Télévisions* no ikdienas vadības un darbības izmaksām, kuras parasti tai būtu jāsedz, un kas varētu tikt atļauta tikai ārkārtas apstākļos.

36 Otrkārt, Komisija, precīzi neizanalizējot attiecīgos ieņēmumus un izmaksas, neesot varējusi racionāli apgalvot, ka reklāmas ieņēmumu trūkums "automātiski" palielinājis sabiedriskā pakalpojuma sniedzēja neto izmaksas (apstrīdētā lēmuma 46. punkts). Šajā sakarā ir izdarīta atsauce uz Paziņojuma par apraidi 49. punkta pēdējo teikumu.

37 Treškārt, Komisijas apgalvojums apstrīdētā lēmuma 4. punktā, ka, "uzlabojot grupas finanses, dotācijai būtu jāļauj veikt vajadzīgās investīcijas, lai izpildītu sabiedriskā pakalpojuma uzdevumus, kuru pienācīga izpilde saskaņā ar Francijas iestāžu teikto ir kļuvusi sarežģīta", esot šaubīgs, jo var apšaubīt, ka vienīgi zaudējumi 37 % apmērā 2008. gada pirmajā pusē, kas par 28 % samazināja *France Télévisions* ieņēmumus no reklāmām, spētu šī uzņēmuma finanšu situāciju ietekmēt tādā mērā, ka varētu apdraudēt sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma pienācīgu izpildi 2008. gadā.

38 Ceturtkārt, Komisija (apstrīdētā lēmuma 9. punkts) esot apgalvojusi, ka *France Télévisions* konkurenti "pakāpeniski esot pielāgojuši savu komercpiedāvājumu, lai piesaistītu reklāmas sniedzējus, piedāvājot 2009. gadam īpaši izdevīgus reklāmas laikus un cenas ar nosacījumu, ka daļa no *France Télévisions* piesaistītā darījumu apjoma

viņiem tiktu uzticēta jau 2008. gadā", kaut gan prasītājas neesot nekādi mainījušas savu komercpiedāvājumu ar šādiem nosacījumiem.

39 Piektkārt, Komisija neesot centusies uzzināt paziņotās dotācijas galamērķi. Tā apgalvojot, ka pati neesot zinājusi šo galamērķi, jo norādot, ka "jaunie līdzekļi, kas nodoti [*France Télévisions*] rīcībā, "nonākšot grupas fondos un netikšot oficiāli nekam piešķirti". Taču šāda rīcība neatbilstot Komisijas kontroles pilnvaru parastai īstenošanai. Tai nevajadzētu paļauties tikai uz Francijas valdības apgalvojumiem, bet pārbaudīt, vai piešķirtais atbalsts atbilst samērīguma principam. Darbības atbalsts esot atbalsts reklāmas kampaņām un tirgus izpētei, kas paredzēta uzņēmuma ražojumu tirdzniecībai.

40 Noslēgumā, Komisijas rīcībā neesot bijusi visa vajadzīgā informācija, lai pienācīgi pārbaudītu paziņoto dotāciju, un tā neesot nodrošinājusi, lai tai tiktu paziņota ticama informācija par *France Télévisions* reklāmas zaudējumu iemesliem, līdz ar to tā neesot ņēmusi vērā nopietnu novērtēšanas grūtību esamību, kā rezultātā būtu jāuzsāk oficiālā izmeklēšanas procedūra.

41 Visbeidzot, apstākļi, ka atbalsta un tā saderības ar kopējo tirgu novērtēšana ilga tikai trīs nedēļas, kas ir neparasti īss laiks, un ka Komisija tikai vienu reizi sazinājās ar Francijas iestādēm, radot bažas, ka Komisija varētu būt centusies izmantot iepriekšējās pārbaudes procedūras nepārskatāmo raksturu, lai ātri novērstu vai ignorētu nopietnās grūtības, kam būtu jāpamato oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšana. Nekonsultējoties ar ieinteresētajām personām, Komisija neesot ievērojusi sacīkstes principu.

42 Attiecībā uz Komisijas argumentiem, saskaņā ar kuriem ieņēmumu krišanās apmērs un programmu izstrādes izmaksu palielināšanās apstrīdētajā lēmumā neesot apšaubīta, *TF1* atbild, ka šāda apšaubīšana esot nepieņemama, jo, attiekdamās uz paziņotā atbalsta saderības ar kopējo tirgu novērtēšanu, tā pārsniedzot prasības, kas ietver vien procesuālo tiesību aizsardzību, ietvarus. Šīs prasības mērķis esot nevis visupirms pārskatīt Komisijas sniegto vērtējumu apstrīdētajā lēmumā, bet pierādīt, ka vērtējuma aspekti ir nepareizi un pieņemti bez iebildumiem un pārbaudes, tāpēc Komisijas veiktā pārbaude esot nepietiekama un nepilnīga.

43 Komisija, ko atbalsta Francijas Republika un *France Télévisions*, apstrīd prasītāju argumentus.

44 Vispirms, attiecībā uz prasītāju argumentu, saskaņā ar kuru apstrīdētais lēmums esot balstīts uz materiāltiesiskām nepilnībām un nepietiekamu informāciju, Komisija norāda, ka tādu argumentu var atbalstīt tikai tad, ja tik tiešām apstrīdētajā lēmumā ir tādas nepilnības vai ja tas balstīts uz nepietiekamu informāciju, ja Komisija nevarēja nezināt par šīm nepilnībām vai neprecizitātēm un ja tās bija noteicošas, tai izvērtējot atbalsta saderību [ar kopējo tirgu].

45 Pirmkārt, attiecībā uz apgalvotām apstrīdētā lēmuma materiāltiesiskām nepilnībām saistībā ar *France Télévisions* reklāmas ieņēmumu zudumu iemeslu, lai izskaidrotu apstrīdēto lēmumu, noteicošs ir nevis zaudējumu iemesls vai iemesli, bet to apmērs, kā arī programmu izstrādes izmaksu pieaugums.

46 Taču, pēc Komisijas domām, prasītājas neapstrīd ne reklāmas ieņēmumu zudumu apmēru, ne papildu programmu izmaksu pieaugumu, kas *France Télévisions* radies 2008. gadā, un netiekot apgalvots, ka tai šie aspekti būtu jāapšauba.

47 Prasītājas savu kritiku patiesībā esot vērsušas uz blakusaspektiem Komisijas pamatojumā, kas galvenokārt balstījās — apstrīdētā lēmuma 45. punktā — uz šī lēmuma 10. punkta starpsecinājumiem, ko prasītājas nekādi neapstrīd. Šos aspektus prasītājas esot apskatījušas atrauti no konteksta, lai gan tie ir sīkāk aplūkoti citās apstrīdētā lēmuma daļās.

48 Tādējādi Komisija neesot apgalvojusi, ka vienīgi 2008. gada 8. janvāra paziņojums izskaidrojot visu reklāmas izdevumu samazināšanos, ne arī izslēgusi, ka šim samazinājumam varētu būt citi cēloņi. Turklāt nevarot noliegt, ka šis paziņojums varēja pārliecināt reklāmas devējus vērsties pie citiem pakalpojumu sniedzējiem, lai izplatītu savas reklāmas. Komisija pakārtoti piebilst, ka prasītāju argumenti nepierādot, ka reklāmas ieņēmumu zudumu pamatā galvenokārt esot no šī paziņojuma neatkarīgi iemesli.

49 Visbeidzot, Komisija apgalvo, ka atbilstoši tam, ko norāda atsauces apstrīdētajā lēmumā uz 2003. gada 10. decembra un 2005. gada 20. aprīļa lēmumiem, — pretēji tam, ko ierosina *TF1*, — tā nekādā gadījumā nav neveikusi tai sniegto faktu novērtējumu saistībā ar to apstākļiem.

50 Prasītāju arguments, saskaņā ar kuru pilnīga informācija par reklāmas zaudējumu iemesliem esot bijusi nepieciešama tāpēc, ka darbības atbalstu nedrīkstēja piešķirt, lai segtu *France Télévisions* reklāmas darbības vadības kļūdas, vai tāpēc, ka tādas

kļūdas būtu jāsoda, liedzot reklāmas ieņēmumiem alternatīvus publiskus līdzekļus, kas tomēr nepieciešami sabiedriskā pakalpojuma nodrošināšanai, balstoties uz kļūdainu apstrīdētā lēmuma un Paziņojuma par apraidi interpretāciju. Komisija norāda, ka būtībā EKL 86. panta 2. punkts pieļauj sabiedriskā pakalpojuma nodrošināšanas izmaksu kompensāciju un ka Paziņojums par apraidi paredz, ka tai jāgādā par to, lai publiskais finansējums būtu samērīgs ar pakalpojuma izmaksām, izvairoties no pārmērīgas kompensācijas, ko tā arī darīja šajā lietā. Paziņojums par apraidi neparedzot valsts atbalstu labi pārvaldītiem uzņēmumiem. Pat ja vajadzība finansēt sabiedrisko pakalpojumu radusies vadības kļūdu rezultātā, šī finansējuma nepieciešamība var būt pamats valsts atbalsta piešķiršanai, tomēr ievērojot, ka netiek veikta sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pārmērīga kompensācija un ir ievēroti visi pārējie Paziņojuma par apraidi noteikumi. No tā izrietot, ka Komisijai nebija pamata uzskatīt tās rīcībā esošo informāciju par nepietiekamu, lai novērtētu atbalsta saderību.

51 Otrkārt, attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru, neveicot precīzu attiecīgo izmaksu un ieņēmumu analīzi, tā neesot varējusi racionāli apgalvot, ka reklāmas ieņēmumu trūkums "automātiski" palielinājis sabiedriskā pakalpojuma sniedzēja neto izmaksas (apstrīdētā lēmuma 46. punkts), Komisija apgalvo, ka *France Télévisions* neto ieņēmumu no komercdarbības izmaiņas īstermiņā esot tieši atkarīgas no reklāmas ieņēmumu izmaiņām, un nekādas pazīmes neesot liecinājušas, ka tās komercdarbības izmaksas varētu ievērojami mainīties 2008. gadā, kas tika aplūkots apstrīdētajā lēmumā. Līdz ar to esot pareizi, ka komercieņēmumu samazināšana tādā mērā samazināja neto peļņu no komercdarbības un automātiski palielināja sabiedriskā pakalpojuma nodrošināšanas izmaksas. Kā liecina apstrīdētā lēmuma 49. punkts, Komisija prognozes novērtējumā tātad esot pareizi noteikusi šīs izmaksas un ieņēmumus, neskarot iespēju veikt *a posteriori* novērtējumu.

52 Treškārt, attiecībā uz iespējami nepareizo apgalvojumu, ka dotācija esot bijusi nepieciešama, lai *France Télévisions* varētu piesaistīt vajadzīgās investīcijas sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma nodrošināšanai, kura pienācīga izpilde saskaņā ar Francijas iestāžu teikto esot apdraudēta, Komisija norāda, ka netiek apstrīdēts ne tas, ka aplēstie *France Télévisions* reklāmas ieņēmumu zudumi 2008. gadā sasnieguši apmēram 5 % no apgrozījuma, ne tas, ka *France Télévisions* sakarā ar reklāmu izzušanu bija jāsedz ievērojami lielākas programmu izstrādes izmaksas.

53 Tāpēc, ja turpinātos gada pirmajā pusē novērotā tendence, šī ieņēmumu samazināšanās un programmu izstrādes jaunās izmaksas automātiski palielinātu sabiedriskā pakalpojuma nodrošināšanas neto izmaksas līdz vairāk nekā EUR 300 miljoniem, kas tātad ir daudz lielāka summa nekā paziņotā dotācija.

54 Šāda situācija esot acīmredzami problemātiska, jo, ņemot vērā Francijas Republikas saistības izvairīties no tā, ka publisko līdzekļu dotācija izraisītu sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pārmērīgu kompensāciju, viss norādot uz to, ka *France Télévisions*, izmantojot tikai līdzekļus, ko tai piešķīrusi valsts, un bez paziņotās dotācijas nebūtu spējīga pārvarēt šo sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pieaugumu. Šādos apstākļos *TF1* nevarot bez jebkāda pamatojuma apgalvot, ka šāda situācija nevar *France Télévisions* finanšu situāciju ietekmēt tādā mērā, ka no 2008. gada apdraudētu sabiedriskā pakalpojuma uzdevuma pienācīgu izpildi.

55 Ceturtkārt, attiecībā uz iespējami nepareizo apgalvojumu, ka *France Télévisions* konkurenti pakāpeniski esot pielāgojuši savu komercpiedāvājumu, lai piesaistītu reklāmas sniedzējus, piedāvājot 2009. gadam īpašus nosacījumus, ja vien daļa no *France Télévisions* piesaistītā darījumu apjoma tiem tiktu uzticēta jau 2008. gadā, Komisija

norāda, ka par šo rīcību to informējusi kāda konkurējoša uzņēmuma valde sanāksmē, kas notika 2008. gada 29. maijā — pirms paredzētā atbalsta projekta paziņošanas.

56 Šāda uzvedība, kas saistīta ar t.s. "veselo saprātu" un ko Komisija jebkurā gadījumā vērtētu piesardzīgi, katrā ziņā šajā jomā ir tikai pamatojuma elements, kas ir nebūtisks vai pat lieks. Tādējādi apsvērumi attiecībā uz reklāmas ieņēmumu krišanās apmēru paliekot spēkā, pat pieņemot, ka nav pavisam droši atzīts, ka *France Télévisions* konkurentu komercpiedāvājums bija pielāgots tās tirgus daļu piesaistīšanai sev. Komisija apgalvo, ka līdz ar to nav bijis nepieciešams šo informāciju pārbaudīt saskaņā ar sacīkstes principu un ka *M6* argumenti šajā sakarā — tā kā tie neattiecas uz tās pamatojuma būtisku aspektu — nevar izraisīt apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

57 Piektkārt, attiecībā uz argumentu par informācijas par paziņotās dotācijas mērķi nepietiekamību, kas iespējami radītu risku atļaut atbalstu citu darbību nodrošināšanai, kas nav saistītas ar sabiedrisko pakalpojumu, Komisija norāda, ka ne vien pats šīs dotācijas apmērs (EUR 150 miljoni) bija daudz mazāks par paredzamajiem reklāmas ieņēmumu zudumiem un programmu izstrādes izmaksu pieaugumu 2008. gadā (EUR 300 miljoni), bet arī, vēl jo vairāk, Francijas Republika saskaņā ar savām saistībām pieņēma tiesību normas, lai izvairītos no tā, ka valsts līdzekļu dotācijas veidotu sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pārmērīgu kompensēšanu. Visbeidzot, pārbaudāmais atbalsts neesot atbalsts reklāmas kampaņām un tirgus izpētei, bet atbalsts, lai kompensētu sabiedriskā pakalpojuma nodrošināšanas neto izmaksas.

58 Turpinot, attiecībā uz prasītāju argumentiem, kas balstīti uz iepriekšējās pārbaudes procedūras ilgumu un apstākļiem, Komisija norāda, ka šīs procedūras īslaicīgums

nevis norādot uz nopietnu grūtību esamību, bet drīzāk uz šī procesa, kas parasti ir īss, parastu gaitu. Regulas Nr. 659/1999 4. panta 5. punkts tai nekādi neliedzot pieņemt lēmumu mazāk nekā divu mēnešu laikā.

59 Turklāt Komisija norāda, ka tā tikusi informēta par paredzētajiem pasākumiem labu laiku pirms to paziņošanas 2008. gada 11. jūnijā, jo prese komentēja Francijas valdības projektus 2008. gada pirmajā pusē un 2008. gada maijā tika nodibināti neformāli kontakti starp Francijas iestādēm un Komisiju. Tātad tā esot labi pārzinājusi *France Télévisions* finansēšanas apstākļus, ņemot vērā tās iepriekšējos lēmumus par sabiedriskās apraides finansēšanu. Šī pasākuma pārbaude esot ilgusi praktiski vairāk nekā septiņas nedēļas, no kurām piecas — pēc paziņošanas, un tas neesot nekas neparasts. Visbeidzot, paredzētais pasākums esot pietiekami vienkāršs un tā analīzi nevarot uzskatīt par sarežģītu.

Vispārējās tiesas vērtējums

60 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 88. panta 2. punktā paredzētā oficiālā izmeklēšanas procedūra ir nepieciešama, ja Komisijai ir nopietnas grūtības izvērtēt, vai atbalsts ir saderīgs ar kopējo tirgu. Tādējādi Komisija, lai pieņemtu atbalstam labvēlīgu lēmumu, var īstenot EKL 88. panta 3. punktā noteikto iepriekšējās izskatīšanas stadiju tikai tad, ja tā, veicot pirmo novērtēšanu, var pārliecināties, ka šis atbalsts ir saderīgs ar [minēto] līgumu. Turpretī, ja, veicot šo pirmo novērtēšanu, Komisija nonāk pie pretēja slēdziena vai pat nav varējusi pārvarēt visas grūtības, kas radušās, izvērtējot šā atbalsta saderību ar kopējo tirgu, Komisijai ir pienākums uzklausīt visus attiecīgos viedokļus un šajā sakarā uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru (Tiesas 1984. gada 20. marta spriedums lietā 84/82 Vācija/Komisija, *Recueil*,

1451. lpp., 13. punkts; 1993. gada 19. maija spriedums lietā C-198/91 *Cook*/Komisija, *Recueil*, I-2487. lpp., 29. punkts; 1993. gada 15. jūnija spriedums lietā C-225/91 *Matra*/Komisija, *Recueil*, I-3203. lpp., 33. punkts, un 2009. gada 2. aprīļa spriedums lietā C-431/07 P *Bouygues* un *Bouygues Télécom*/Komisija, Krājums, I-2665. lpp., 61. punkts; skat. arī Pirmās instances tiesas 1995. gada 18. septembra spriedumu lietā T-49/93 *SIDE*/Komisija, *Recueil*, II-2501. lpp., 58. punkts).

61 Nopietnu grūtību jēdziens ir objektīvs. Šādu grūtību konstatēšana prasa izmeklēt gan apstākļus, kādos apstrīdētais pasākums ticis veikts, gan pasākuma saturu objektīvi, salīdzinot lēmuma pamatojumu ar Komisijas rīcībā esošo informāciju brīdī, kad tā pieņēmusi lēmumu par apstrīdētā atbalsta saderību ar kopējo tirgu (iepriekš 60. punktā minētie spriedumi lietā *Bouygues* un *Bouygues Télécom*/Komisija, 63. punkts, un lietā *SIDE*/Komisija, 60. punkts). No tā izriet, ka Vispārējās tiesas veiktā likumības pārbaude attiecībā uz nopietnu grūtību pastāvēšanu pēc savas iedabas ir kas vairāk nekā tikai acīmredzamas kļūdas vērtējumā konstatācija (Pirmās instances tiesas 2001. gada 15. marta spriedums lietā T-73/98 *Prayon-Rupel*/Komisija, *Recueil*, II-867. lpp., 47. punkts; skat. šajā ziņā iepriekš 60. punktā minētos spriedumus lietā *Cook*/Komisija, 31.–38. punkts, un lietā *Matra*/Komisija, 34.–39. punkts; iepriekš 60. punktā minēto Pirmās instances tiesas spriedumu lietā *SIDE*/Komisija, 60.–75. punkts, un Pirmās instances tiesas 1998. gada 15. septembra spriedumu lietā T-11/95 *BP Chemicals*/Komisija, *Recueil*, II-3235. lpp., 164.–200. punkts).

62 Turklāt jāatgādina, ka, ja valsts sabiedriskā pakalpojuma finansēšanas pasākums ir valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, tad šo pasākumu tomēr var pasludināt par saderīgu ar kopējo tirgu, ja vien tas atbilst atkāpes piemērošanas nosacījumiem, kas paredzēti EKL 86. panta 2. punktā.

63 Paziņojuma par apraidi 57. punktā Komisija saistībā ar kritēriju par valsts atbalsta samērīgumu ar sabiedriskā pakalpojuma vajadzībām norādīja, ka, "lai [šis kritērijs] būtu ievērots, valsts atbalsts nedrīkst pārsniegt neto izmaksas, kas radušās, veicot sabiedriskā pakalpojuma uzdevumu, ņemot vērā arī citus tiešos vai netiešos ieņēmumus, kas radušies saistībā ar šo uzdevumu". Komisija piebilda, ka "tieši tāpēc atbalsta samērīguma izvērtējumā tiek ņemti vērā neto ieņēmumi, kuri tiek gūti komercdarbības rezultātā, veicot sabiedrisko pakalpojumu".

64 Šai lietā Komisija konstatēja, ka EUR 150 miljonu dotācija, par ko paziņojusi Francijas Republika, "nevarēja pārsniegt svārstības, kas radās sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksās sakarā ar izmaiņām reklāmas ieņēmumos 2008. gadā un papildu programmu nepieciešamību (apstrīdētā lēmuma 47. punkts).

65 Jākonstatē, ka Komisija pamatoti varēja konstatēt un no tā secināt, ka nepastāv tādas nopietnas grūtības attiecībā uz apstrīdētā pasākuma saderību ar kopējo tirgu atbilstīgi EKL 86. panta 2. punktam, uz kuru pamata būtu jāuzsāk oficiālā izmeklēšanas procedūra, kas paredzēta EKL 88. panta 2. punktā.

66 Nudien jāteic, ka apstrīdētā pasākuma kapitāla dotācijas apjoms ir krietni mazāks nekā paredzētā kopsumma neto papildizmaksām, kas izriet no apstrīdētā lēmuma 46. punktā norādītajiem skaitļiem, kuri šī lēmuma publiski pieejamā versijā ir izņemti.

67 Tātad, pirmkārt, jākonstatē, ka prasītājas ar savām prasībām nav nekādi mēģinājušas apstrīdēt šīs paredzētās neto papildizmaksas un nav ne reizi lūgušas Komisijai uzrādīt apstrīdētā lēmuma konfidenciālo versiju, lai varētu izdarīt šādus apstrīdējumus.

68 Prasītājas pat nav apstrīdējušas apstākli — kas tomēr izriet no publicētā apstrīdētā lēmuma —, ka 2008. gadā paredzētā reklāmas ieņēmumu zudumu un papildu programmu vajadzību summa pārsniedz vismaz EUR 150 miljonus.

69 Atbildes rakstos Komisija, skaidri norādot, ka prasītājas nav neko apstrīdējušas, piebilst, ka reklāmas ieņēmumu un papildu programmu svārstību summa, kas izriet no apstrīdētā lēmuma 46. punktā norādītajiem skaitļiem, kuri šī lēmuma publiski pieejamā versijā ir izņemti, sasniedza vairāk nekā EUR 300 miljonus.

70 Savās replikās prasītājas nekādi nav apstrīdējušas šo EUR 300 miljonu summu.

71 Gluži otrādi, *TF1* skaidri atzina, ka to neapstrīd, apgalvojot, ka šāda apstrīdēšana, kas nozīmētu arī atbalsta saderības apšaubīšanu, būtu bijusi nepieņemama tādā prasībā, kura, tāpat kā šajā lietā, būtu vērsta tikai un vienīgi uz procesuālo tiesību aizsardzību (skat. šī sprieduma 42. punktu).

72 Tomēr jākonstatē, ka pretēji *TF1* apgalvojumiem šīs prasības priekšmetam nebūtu radušies nekādi šķēršļi, ja tā būtu vēlējusies apstrīdēt Komisijas aplēses saistībā ar neto papildizmaksu summu 2008. gadam. Faktiski saskaņā ar judikatūru apstāklis,

ka Vispārējā tiesa, konstatējot nopietnas grūtības un ņemot vērā Komisijas ekskluzīvo kompetenci izvērtēt valsts atbalsta saderību ar kopējo tirgu, nevar Komisijas izvērtējumu aizstāt ar savējo, nekādi neliek šķēršļus ieinteresēto personu tiesībām izvirzīt argumentus, lai pamatotu atcelšanas prasību ar mērķi panākt savu procesuālo tiesību aizsardzību, saskaņā ar kuriem tiek apstrīdēta atbalsta saderība, un tad šie argumenti Vispārējai tiesai jāizvērtē, ņemot vērā nopietnu grūtību esamību (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2004. gada 13. janvāra spriedumu lietā T-158/99 *Thermenhotel Stoiser Franz* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1. lpp., 91. punkts; 2007. gada 4. jūlija spriedumu lietā T-475/04 *Bouygues* un *Bouygues Télécom*/Komisija, Krājums, II-2097. lpp., 93. punkts; 2007. gada 20. septembra spriedumu lietā T-375/03 *Fachvereinigung Mineralfaserindustrie*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 67. punkts, un 2008. gada 12. februāra spriedumu lietā T-289/03 *BUPA* u.c./Komisija, Krājums, II-81. lpp., 333. punkts).

73 Tādējādi un pretēji *TF1* apgalvojumiem, ja vien tā būtu gribējusi, tā būtu pilnīgi pieņemami varējusi apstrīdēt sabiedriskā pakalpojuma izmaksu palielinājuma summu, ko Komisija apstrīdētajā lēmumā aplēsusi un skaidri norādījusi arī savā aizstāvības rakstā.

74 Toties *M6* savā replikā vispār nav reaģējusi uz Komisijas aizstāvības rakstā norādīto konstatējumu, ka tā nav apstrīdējusi sabiedriskā pakalpojuma izmaksu palielinājuma summu, ko Komisija aplēsusi apstrīdētajā lēmumā.

75 Tikai tiesas sēdē *M6* apgalvoja, ka tā savā prasībā nav apstrīdējusi Komisijas aplēses, jo tā gluži vienkārši nav zinājusi, par kādām summām ir runa, jo par tām uzzinājusi tikai tiesas sēdē. Citiem vārdiem sakot, apstrīdētais lēmums publicēts bez summām un

M6 nav bijusi spējīga izvirzīt apstrīdējumu vai pat apgalvot, ka Komisijai šajā aspektā esot bijis jāpieiet minētajām summām ar nopietnām šaubām.

76 Vispārējā tiesa tomēr uzskata, ka, neraugoties pat uz apstākli, ka šie argumenti ir izvirzīti ar novēlošanos un līdz ar to ir nepieņemami saskaņā ar Reglamenta 48. panta 2. punktu, tie katrā ziņā ir nepamatoti.

77 Nekas taču nevarēja liegt *M6*, ja tā būtu gribējusi, tās vārdiem izsakoties, pamatot atcelšanas prasību ar Komisijas apstrīdētajā lēmumā norādīto aplēsto neto papildizmaksu apstrīdējumu, uzsākt apstrīdējumu ar savu prasību, pievienojot tai lūgumu — gadījumā, ja Komisija jau nebūtu tai nosūtījusi apstrīdētā lēmuma konfidenciālo versiju — veikt procesa organizatoriskos vai izmeklēšanas pasākumus, lai panāktu, ka Komisija izsniedz šādu konfidenciālu versiju. Turklāt nekas nebūtu liedzis *M6* apgalvot vismaz to, ka reklāmas ieņēmumu samazinājums un programmu izveides izmaksu pieaugums atbilst summai, kas mazāka par paziņotās dotācijas summu EUR 150 miljonu apmērā, vai arī ka šajā sakarā bijis jāpieiet minētajai summai ar nopietnām šaubām.

78 Tātad ne *M6*, ne *TF1* savos apsvērumos nav izvirzījušas šādu apstrīdējumu, nav arī izteikušas šādu lūgumu.

79 Tātad *M6* saistībā ar to, ka nav apstrīdējusi sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pieauguma aprēķinus, velti mēģina tiesas sēdē aizbildināties ar apstākļiem, kuri nekādi neattaisno apstrīdējuma trūkumu un kurus tā, ja būtu vēlējusies, būtu lieliski varējusi vērst par labu.

80 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka ne *TF1*, ne *M6* savās prasībās neapstrīd aprēķināto sabiedriskā pakalpojuma neto papildizmaksu summu 2008. gadam, lai gan nekādi faktiski vai juridiski apstākļi šīm lietas dalībniecēm neliedza to darīt, ja vien tās būtu to vēlējušās.

81 Papildus jau pietiekamiem konstatējumiem, kas izklāstīti iepriekš, Vispārējā tiesa nevar nenorādīt, ka lietas dalībniecēm jau no prasības iesniegšanas dienas bija informācija, kas liecināja par *France Télévisions* reklāmas ieņēmumu samazinājuma apjomu 2008. gadā. Tas pietiekami izskaidro apstākli, ka prasītājas nav mēģinājušas apstrīdēt Komisijas argumentus par sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pieaugumu, kas sniegti apstrīdētajā lēmumā, bet ir izvirzījušas pretenzijas pret citiem šī lēmuma aspektiem.

82 Faktu rašanās laikā sabiedrībai bija zināms, ka *France Télévisions* 2008. gadā ir piedzīvojusi ļoti ievērojamu reklāmas ieņēmumu samazinājumu. Arī tai laikā publicētajos rakstos presē, ko *M6* un *TF1* pievienojušas savām prasībām, minēts būtisks *France Télévisions* reklāmas ieņēmumu samazinājums.

83 Turklāt pat bez šīs informācijas presē *M6* un *TF1* prasības iesniegšanas dienā 2008. gada decembrī bija pieejama arī cita informācija, kurā tika uzsvērts, ka reklāmas ieņēmumi ir būtiski samazinājušies.

84 Tā kādā 2008. gada ziņojumā, kuru pēc *M6*, *Canal* + un *TF1* dibinātās privāto televīzijas kanālu asociācijas lūguma sagatavojis kāds konsultantu kabinets un kurš sniegts *TF1* prasības pielikumā, teikts, ka kopumā 2008. gada pirmajā pusē *France Télévisions* reklāmas investīcijas ir samazinājušās par 37 %.

85 *M6* un *TF1*, kā arī *Canal +* savos rakstveida apsvērumos min šos 37 % *France Télévisions* reklāmas investīciju samazinājumu 2008. gada pirmajā semestrī, kas parādās iepriekšējā punktā minētajā ziņojumā.

86 Šajā pašā ziņojumā turklāt norādīts, ka ikgadējo reklāmas ieņēmumu summa *France 2*, *France 3* un *France 5* ārpus reģionālā sadalījuma 2007. gadā sasniedza EUR 638 miljonus, bet 2008. gadā tā samazinājās līdz EUR 510 miljoniem, proti, ar gada samazinājumu 20 % apmērā (par EUR 128 miljoniem).

87 Lai kā arī būtu ar šiem apsvērumiem saistībā ar informāciju, kas bija prasītāju rīcībā, kad tās cēla savas prasības, tik un tā ir skaidrs, kā pārliecinoši norādīts šī sprieduma 80. punktā, ka sabiedriskā pakalpojuma izmaksu summas pieaugumu 2008. gadam (EUR 300 miljoni) neviena no prasītājām neapstrīd, un tam nav nekāda attaisnojoša iemesla.

88 Otrkārt, prasītājas kļūdaini norāda (skat. šī sprieduma 36. punktu), izvirzot argumentus, lai konstatētu, ka Komisijai nav bijis pietiekami daudz informācijas un ka tās veiktā pārbaude nav bijusi apmierinoša, ka tā, precīzi neizanalizējot attiecīgos ieņēmumus un izmaksas, nebūtu varējusi apstrīdētā lēmuma 46. punktā apgalvot, ka reklāmas ieņēmumu trūkums "automātiski" izraisa sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pieaugumu. Šis iebildums pamatots ar Paziņojuma par apraidi 49. punkta pēdējo teikumu.

89 Paziņojuma par apraidi 49. punkta pēdējā teikumā ir noteikts, ka, "vienīgi pamatojoties uz ieņēmumu un izmaksu pareizu sadali, var noteikt, vai publiskais finansējums patiešām sedz tikai sabiedriskā pakalpojuma sniedzēja uzdevuma neto izmaksas un tādējādi ir atļauts atbilstīgi [EKL] 86. panta 2. punktam". Šajā teikumā uzsvērta

nepieciešamība raudzīties, lai, nosakot sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksas, kā tādas netiktu ieskaitītas ar šo pakalpojumu nesaistītās izmaksas, kā arī lai netiktu aizmirsts atvilkt no sabiedriskā pakalpojuma bruto izmaksām no šī pakalpojuma tieši vai netieši gūtos ieņēmumus.

90 Kad apstrīdētā lēmuma 46. punktā Komisija norāda, ka "reklāmas ieņēmumu samazinājums EUR [..] apmērā var par tikpat lielu summu atņemt komercdarbības sniegtās neto priekšrocības", tā īsi, bet skaidri pauž nostāju, ka reklāmas ieņēmumu samazinājums 2008. gadā neizraisīs nekādu saistīto komercizmaksu samazinājumu, kas būtu pietiekami liels, lai neļautu noteikt samērīguma attiecību starp minēto ieņēmumu samazinājumu un komercdarbību sniegtajām neto priekšrocībām un līdz ar to starp ieņēmumu samazinājumu un sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pieaugumu.

91 Komisija tātad pretēji prasītāju iebildumiem, kurus tās pamato ar Paziņojuma par apraidi 49. punktu, nav nedz reklāmas ieņēmumu iegūšanas izmaksas klasificējusi kā sabiedriskā pakalpojuma izmaksas, nedz arī uzskatījusi, ka ieņēmumi no *France Télévisions* reklāmas laika pārdošanas nebūtu saistīti ar sabiedrisko pakalpojumu.

92 Turklāt, lai gan Komisija minētajā apstrīdētā lēmuma 46. punktā nav sniegusi norādes par elementiem, kas likušas tai paust šādu nostāju, tik un tā ir skaidrs, ka šie elementi ir norādīti citviet apstrīdētajā lēmumā un ka no tā izriet, ka Komisija ir pamatoti atzinusi, ka nav racionāla pamata uzskatīt, ka 2008. gadā būtu paredzams būtisks komercizmaksu samazinājums.

93 Norādījusi, ka "grupa [*France Télévisions*] ir uzrādījusi pozitīvu neto rezultātu katru gadu no 2003. līdz 2007. gadam (apstrīdētā lēmuma 8. punkts), Komisija konstatēja, ka no 2008. gada sākuma ir vērojams straujš no komercdarbībām gūto neto ieņēmumu samazinājums. Komisija tādējādi konstatēja, ka reklāmas ieņēmumu samazinājums "ir pasliktinājis finanšu situāciju, kas 2008. gadā ir kļuvusi strukturāli negatīva" (apstrīdētā lēmuma 10. punkts). Tā norādīja, ka, ja šāds samazinājums "turpinātos visa 2008. gada garumā, tad, pēc *France Télévisions* — un pēc tam Francijas iestāžu — vērtējuma, 2008. gadā tiktu iegūts [..] negatīvs neto rezultāts [..] (apstrīdētā lēmuma 10. punkts). Komisija turklāt konstatēja, ka ar paziņoto dotāciju ir bijis paredzēts segt "pēkšņu un neparedzētu" reklāmas ieņēmumu samazinājumu, "ko parāda *France Télévisions* 2008. gada provizoriskais budžets, kas balstīts uz pieņēmumiem, kuros nekādi nav ņemts vērā šāds samazinājums" (apstrīdētā lēmuma 21. punkts).

94 Būtībā no šiem Komisijas 2008. gada jūlijā veiktajiem, uz tobrīd pieejamo datu pamata izdarītajiem konstatējumiem izriet, ka *France Télévisions* reklāmas ieņēmumu samazinājums kopš gada sākuma nav izraisījis nekādus būtiskus ar *France Télévisions* reklāmas darbību saistītu komercizmaksu samazinājumus un ka nav nopietni sagaidāms, ka 2008. gada otrajā pusē varētu izdoties panākt būtiskus ietaupījumus reklāmas laika pārdošanas izmaksās.

95 Citiem vārdiem sakot, no apstrīdētā lēmuma elementiem [pietiekami] skaidri izriet, ka Komisija ir pamatoti nospriedusi, ka attiecībā uz 2008. gadu, uz kuru vienīgo attiecās paziņotā dotācija, nav racionāla pamata sagaidīt tik būtiskus komercizmaksu ietaupījumus, kas neļautu noteikt samērīguma attiecību starp komercieņēmumu un neto priekšrocību samazinājumu.

96 Līdz ar to arguments, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā neesot varējusi apgalvot, ka reklāmas ieņēmumu deficīts 2008. gadā "automātiski" izraisa sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pieaugumu, ir nepamatots.

97 Vispārējā tiesa turklāt norāda, ka nedz *M6*, nedz arī *TF1* vai *Canal +*, kuriem kā komerciāliem apraides uzņēmumiem ir pazīstami TV reklāmas laukumu tirdzniecības mehānismi un sistēmas, neapgalvo, ka būtu konkrēti sagaidāms *France Télévisions* 2008. gada būtisks komercizmaksu samazinājums, kas neļautu noteikt samērīguma attiecību starp komercieņēmumu un neto priekšrocību samazinājumu.

98 Visbeidzot, jānorāda, ka Komisijas apstrīdētajā lēmumā aprēķinātais sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pieaugums 2008. gadam (EUR 300 miljoni) ne tikai netiek nekādi apstrīdēts (skat. šī sprieduma 67.–87. punktu), bet tas arī nevieš nekādas nopietnas šaubas, izskatot prasītāju iebildumu pret Komisijas konstatēto samērīgumu starp *France Télévisions* komercieņēmumu un neto priekšrocību samazinājumu (skat. šī sprieduma 88.–97. punktu).

99 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus par apstrīdējuma vai šaubu trūkumu par EUR 300 miljonu apmērā aplēsto sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pieaugumu, jāuzskata, ka Komisija, ņemot vērā paziņoto dotāciju (EUR 150 miljoni), nekādi nevarēja apšaubīt samērīguma kritērija ievērošanu.

100 Šo secinājumu neatspēko arī pārējie prasītāju argumenti.

101 Attiecībā uz *TF1* apgalvojumu (skat. šī sprieduma 37. punktu), saskaņā ar kuru var apšaubīt, ka tikai 2008. gada pirmās puses zaudējumi 37 % apjomā, kas par 28 % samazināja *France Télévisions* no reklāmām ieņemtos līdzekļus, spētu ietekmēt šī uzņēmuma finansiālo situāciju tik lielā mērā, ka tas varētu 2008. gadā apdraudēt pienācīgu sabiedriskā pakalpojuma izpildi, šis apgalvojums ir ne vien nepamatots, bet tajā arī nav ņemts vērā šī sprieduma 99. punktā atgādinātais apstāklis, kas saistīts ar starpību starp, no vienas puses, aplēsto un neapstrīdēto sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pieaugumu 2008. gadā un, no otras puses, paziņotās dotācijas apjomu.

102 Attiecībā uz prasītāju apgalvojumiem (skat. šī sprieduma 34. un 38. punktu), ka apstrīdētajā lēmumā esot neprecizitātes, proti, pirmkārt, ka reklāmas ieņēmumu samazinājumu 2008. gada pirmajā pusē izraisījis ne tik daudz 2008. gada 8. janvāra paziņojums, cik reklāmas tirgus apstākļi un arī kļūdaina *France Télévisions* komercstratēģija un, otrkārt, ka nebūt nav tā, ka *France Télévisions* konkurentu komercpolitika ir tāda, kādu to raksturo Komisija, šie minētie apgalvojumi, pat ja pieņem, ka tie ir pamatoti, nekādā veidā negroza faktu, ka reklāmas ieņēmumi 2008. gada pirmajā pusē ir samazinājušies un ka ir racionāls pamats sagaidīt, ka šī tendence turpināsies arī 2008. gada otrajā semestrī un ka ir radušās papildu programmu vajadzības. Līdz ar to šie apgalvojumi nerada nekādas šaubas par to, ka sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksas 2008. gadā pieaugs, kā to Komisija novērtējusi apstrīdētajā lēmumā, ko turklāt prasītājas nemaz neapstrīd.

103 Attiecībā uz prasītāju argumentu (skat. šī sprieduma 35. punktu), ka Komisija, neatzīstot, ka reklāmas ieņēmumu samazinājuma galvenais iemesls it kā bijusi *France Télévisions* 2008. gadā kļūdaini noteiktā komercpolitika, nav spējusi konstatēt nopietnas

grūtības, jo ar finanšu dotāciju patiesībā mēģināts slēpt atbalstu *France Télévisions* darbībai, tādējādi atbrīvojot šo grupu no izmaksām, kuras tai parastos apstākļos būtu jāsedz ikdienas vadības vai parastās darbības nodrošināšanai, lai gan šādu atbalstu drīkst atļaut tikai izņēmuma gadījumos, minētais arguments ir jānoraida.

104 *France Télévisions* reklāmas laika pārdošana nudien ir komercdarbība, kas, lai arī tā balstīta uz *France Télévisions* raidītajām sabiedriskā pakalpojuma programmām saistībā ar sabiedriskā pakalpojuma mandātu, tā tomēr nekādi nav uzskatāma par sabiedriskā pakalpojuma darbību. Paziņojumā par apraidi šajā sakarā norādīts, ka "sabiedriskās raidorganizācijas var gan veikt komercdarbības, piemēram, pārdot reklāmas laiku, lai nodrošinātu sev ieņēmumus, tomēr šādas darbības nevar uzskatīt par sabiedriskā pakalpojuma sastāvdaļu" (skat. Paziņojuma par apraidi 36. punkta pēdējo teikumu).

105 Tas, ka sabiedriskā raidorganizācija veic komercdarbību, izriet no attiecīgās dalībvalsts lēmuma, ko tā pieņem saskaņā ar Amsterdamas protokolā atzīto kompetenci, proti, pārdot sabiedriskās televīzijas kanālos reklāmas laiku, lai valstij atvieglotu apraides sabiedriskā pakalpojuma finansēšanas slogu.

106 Tātad Francijas Republikas paziņotā un Komisijas akceptētā finanšu dotācija nekādi nav paredzēta, lai ar to finansētu reklāmas laukumu tirdzniecības komercdarbību. Pretēji *M6* apgalvojumiem šis atbalsts nav darbības atbalsts saistībā ar minēto komercdarbību. Tā mērķis nav finansēt potenciālo klientu reklāmas kampaņas vai ar *France Télévisions* komercpolitiku saistītos tirgus pētījumus vai jebkādas citas izmaksas, kas izriet no *France Télévisions* komercdarbības.

107 Gluži otrādi, šis atbalsts ir skaidri un nepārprotami paredzēts tikai sabiedriskās raidorganizācijas sniegtā apraides sabiedriskā pakalpojuma izmaksu segšanai. Šīs izmaksas, kuru summu Komisija — neapstrīdēti — lēš EUR 300 miljonu apmērā, pirmkārt, ir daļa no *France Télévisions* 2008. gada sabiedriskā pakalpojuma izmaksām, kuras reklāmas ieņēmumu samazinājuma dēļ palikušas nesegtas, un, otrkārt, papildu programmu izmaksas, kas 2008. gadā radušās *France Télévisions* televīzijas reklāmu likvidēšanas dēļ.

108 Apstāklis, ka daļa no valsts ziņā palikušajām izmaksām 2008. gadā radušās samazinātu reklāmas ieņēmumu dēļ, neko nemaina tai ziņā, ka runa tik un tā ir un paliek par sabiedriskā pakalpojuma izmaksām, kuras radušās šī pakalpojuma vajadzību dēļ. Ņemot vērā šo izmaksu iedabu, attiecīgajai dalībvalstij nevar liegt nodrošināt tām finansējumu, neatņemot tai EKL 16. pantā un Amsterdamas protokolā atzīto kompetenci definēt un finansēt apraides sabiedrisko pakalpojumu.

109 Turpinot, prasītāju nostāja, ka mazāka sabiedriskā pakalpojuma raidorganizācijas ekonomiskā efektivitāte reklāmas laika pārdošanas komercdarbības ietvaros tiekot sodīta ar to, ka netiek pietiekami segtas sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksas — līdz ar to šāda sodīšana esot nesavietojama ar "valsts pasūtījumu [sabiedrisko pakalpojumu veikšanas uzdevumu], kuru uzticējusi, noteikusi un organizējusi attiecīgā dalībvalsts" (skat. Amsterdamas protokolu), — ir tieši pretēja Līguma, konkrētāk, Amsterdamas protokola, tiesību normām.

110 Jāteic, ka situācija būtu bijusi pilnīgi atšķirīga, ja prasītājas būtu norādījušas pierādījumus nopietnām šaubām par to, kam tad patiesībā paredzēta paziņotā dotācija un, konkrēti, vai būtu bijis jāuztraucas, ka šī dotācija tiks novirzīta *France Télévisions* komercdarbības subsidēšanai.

111 Šādā gadījumā, kā norādīts Paziņojumā par apraidi, būtu radies risks nonākt "pie tādas kompensācijas, kas pārsniegtu stingri nepieciešamo, lai paveiktu sabiedriskā pakalpojuma uzdevumu, un pie tādas prakses, kas "skartu tirdzniecību un konkurenci, kaitējot sabiedrības interesēm", tādējādi pārkāpjot [Amsterdamas] protokolu" (Paziņojuma par apraidi 58. punkta beigas).

112 Tad nu Komisija nebūtu varējusi — kā tas šajā lietā noticis — pieņemt lēmumu neizteikt iebildumus saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 4. panta 3. punktu. Komisijai būtu jāuzsāk oficiāla izmeklēšanas procedūra.

113 Bet šeit nav konstatēts, ka Komisijai būtu jārodas šādām šaubām. Turklāt tiek apgalvots, ka tā neesot pacentusies uzzināt paziņotās dotācijas galamērķi (skat. šī sprieduma 39. punktu), kas it kā atspoguļojot tās norādījumu, ka paziņotā dotācija "nonākšot grupas fondos un netikšot oficiāli nekam piešķirta" (apstrīdētā lēmuma 11. punkts).

114 Tomēr jāteic, ka apstrīdētajā lēmumā skaidri norādīts, ka, lai kāda arī būtu konkrētā paziņotās dotācijas piešķiršanas kārtība *France Télévisions* kontos, šo dotāciju, kas izpaudās kā *France Télévisions* kapitāla palielinājums, Francijas Republika paziņoja par tādu, ko sabiedriskā raidorganizācija drīkst lietot tikai un vienīgi sabiedriskā pakalpojuma vajadzībām.

115 Komisija skaidri atgādināja par saistībām, ko Francijas Republika ir uzņēmusies procedūrā, kuras rezultātā pieņemts 2005. gada 20. aprīļa lēmums, kas atspoguļots arī Francijas normatīvajos aktos, lai izvairītos no tā, ka [notiktu] jebkāda sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pārmērīga kompensācija (apstrīdētā lēmuma 48. punkts). Komisija pieņēma zināšanai, ka Francijas iestādes ir apstiprinājušas, ka šajā gadījumā ir piemērojamas minētās tiesību normas un ka tās ir apņēmušās likt šīs tiesību normas piemērot, lai piešķirtā dotācija tiktu izmantota tikai tādu izdevumu segšanai, kas izriet no *France Télévisions* sabiedriskā pakalpojuma pienākumiem (apstrīdētā lēmuma 49. punkts).

116 Visbeidzot, Komisija ir skaidri izlēmusi, ka Francijas Republikai tai trīs mēnešu laikā pēc 2008. finanšu gada finanšu pārskata slēgšanas jāsniedz ziņojums par to, kā faktiski izmantota šī paziņotā dotācija *France Télévisions* sabiedriskā pakalpojuma saistību finansēšanai (apstrīdētā lēmuma 49. punkts un izvērsuma ar virsrakstu "5. lēmums" otrā daļa).

117 Šajos apstākļos un ņemot vērā piesardzības pasākumus, kurus Komisija veikusi gan saistībā ar konkrēto finanšu dotācijas izmantojumu, gan arī vēlāko šī izmantojuma kontroli, Komisijai, pieņemot apstrīdēto lēmumu, nebija nekāda iemesla uztraukties, ka šī dotācija, kas turklāt ir krietni mazāka par aprēķināto kompensējamo neto papildizmaksu summu, varētu tikt izlietota ar apraides sabiedrisko pakalpojumu nesaistītu mērķu finansēšanai.

118 Visbeidzot, prasītājas, norādot apgalvojumus par *France Télévisions* ar sabiedrisko pakalpojumu nesaistītā komercdarbībā it kā pieļauto ekonomisko neefektivitāti, velti cenšas nostāties pret šo finansiālo dotāciju, jo nav nekāda iemesla uztraukties, ka šī dotācija varētu tikt pārvirzīta šīs komercdarbības šķērssubsidēšanai.

119 Iepriekš minētie apsvērumi liek noraidīt arī *M6* atsauci uz Pirmās instances tiesas 2004. gada 16. marta spriedumu lietā T-157/01 *Danske Busvognmænd*/Komisija (*Recueil*, II-917. lpp.; turpmāk tekstā — "spriedums *Danske*"), kas, citu pasākumu starpā, bija par to atbalstu dotācijas formā, kurš piešķirts transporta uzņēmumam, kas ir sabiedriskā pakalpojuma līgumu turētājs saskaņā ar 1. panta 4. punktu un 14. pantu Padomes 1969. gada 26. jūnija Regulā (EEK) Nr. 1191/69 par dalībvalstu darbību sakarā ar saistībām, kuras parasti uzskata par sabiedriskajiem pakalpojumiem, dzelzceļa pārvadājumu, autopārvadājumu un iekšējo ūdensceļu pārvadājumu nozarē (OV L 156, 1. lpp.), ar grozījumiem.

120 Faktiski, lai gan šajā lietā Francijas Republikas paziņotā EUR 150 miljonu dotācija paredz tikai un vienīgi atlīdzināt konkrētas sabiedriskā pakalpojuma sniegšanas izmaksas (to summa turklāt ir daudz lielāka par šo dotāciju), iepriekš 119. punktā minētajā lietā, kurā tika pasludināts spriedums *Danske*, apstrīdētais atbalsts tika pievienots līgumā paredzētajai atlīdzībai, ko attiecīgais uzņēmums brīvprātīgi bija pieņēmis, lai izpildītu sabiedriskā pakalpojuma līgumus, ko tam bija izdevies iegūt Dānijas iestāžu rīkotajās konkursa procedūrās (119. punktā minētais spriedums *Danske*, 88. punkts). Citiem vārdiem, 119. punktā minētajā spriedumā *Danske* aplūkotais atbalsts Regulas Nr. 1191/69 veidotās sistēmas ietvaros radīja pārmērīgas kompensācijas situāciju.

121 Turklāt jāteic, ka, lai gan šajā lietā Komisija, ņemot vērā apstrīdētajā lēmumā norādītos piesardzības pasākumus un garantijas, pamatoti izslēdza risku, ka dotācijas līdzekļi varētu tikt pārvirzīti *France Télévisions* komercdarbības šķērssubsidēšanai, tad, savukārt, ar iepriekš 119. punktā minētajā spriedumā *Danske* aplūkoto atbalstu tika dotēta attiecīgā transporta uzņēmuma komercdarbība. Šis atbalsts faktiski bija paredzēts tieši tam, lai minētais uzņēmums varētu turpināt savu komercdarbību, neraugoties uz deficītiem, ko bija izraisījuši sabiedriskā pakalpojuma līgumi, kurus tas bija ieguvis, gūstot uzvaru pār konkurentiem tāpēc, ka bija pieņēmis tādus tarifu nosacījumus, kas nav rentabli (šajā ziņā skat. iepriekš 119. punktā minētā sprieduma *Danske* 80., 87. un 88. punktu).

122 Tādējādi atšķirībā no šajā lietā aplūkojamās finansiālās dotācijas, ar kuru paredzēts tikai kompensēt apraides sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksas, izslēdzot jebkādu lietojumu komercmērķiem, un kura tātad neskar konkurenci un darījumus televīzijas reklāmas laika pārdošanas tirgū tā, ka tas kaitētu sabiedrības interesēm, iepriekš 119. punktā minētajā spriedumā *Danske* aplūkotais atbalsts tieši skāra konkurenci pārvadājumu tirgū.

123 Visbeidzot jāatgādina, ka pārvadājumu darbība nav salīdzināma ar sabiedrisko raidorganizāciju darbību. Ja paši pārvadājumi neapšaubāmi ir saimnieciska un ar konkurenci saistīta darbība un transporta sabiedriskais pakalpojums ir vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojums (turpmāk — "PVTN"), tad tas, ka sabiedriskā apraide ir PVTN, nevis ar ekonomiku nesaistīts vispārējas nozīmes pakalpojums, ir izskaidrojams drīzāk ar sabiedriskā pakalpojuma apraides faktisko ietekmi ar konkurenci un tirdzniecību saistītajā apraides nozarē, ne tik daudz ar iespējamo sabiedriskā pakalpojuma apraides komerciālo dimensiju (Pirmās instances tiesas 2008. gada 26. jūnija spriedums lietā T-442/03 *SIC*/Komisija, Krājums, II-1161. lpp., 153. punkts).

124 Kā izriet no Amsterdamas protokola, apraides sabiedriskais pakalpojums ir "tieši saistīt[s] ar katras valsts sabiedrības demokrātijas, sociālajām un kultūras vajadzībām". Tāpat Padomes un dalībvalstu 1999. gada 25. janvāra rezolūcijā par apraides sabiedrisko pakalpojumu (OV C 30, 1. lpp.) norādīts, ka sabiedriskajam pakalpojumam, "ņemot vērā kultūras, sociālās un demokrātiskās funkcijas, ko tas veic sabiedrības labā, ir vitāla nozīme demokrātijas, plurālisma, sociālās kohēzijas un kultūru un valodu dažādības nodrošināšanas ziņā (rezolūcijas B apsvērums) (iepriekš 123. punktā minētais spriedums lietā *SIC*/Komisija, 153. punkts).

125 Šie apsvērumi paskaidro un apstiprina, ka dalībvalstis ar Amsterdamas protokolu ir vienojušās, ka "[EK] līguma noteikumi neskar dalībvalstu kompetenci attiecībā uz

sabiedriskās apraides finansējuma nodrošināšanu, ja šādu finansējumu piešķir raidorganizācijām, lai tās izpildītu valsts pasūtījumu, ko tām uzticējusi, noteikusi un organizējusi attiecīgā dalībvalsts, un ja šāds finansējums neietekmē tirdzniecības nosacījumus un konkurenci [Kopienā] tā, ka tas ir pretrunā kopējām interesēm, apzinoties, ka tomēr ir jāņem vērā arī sabiedriskā pakalpojuma mandāta izpilde".

126 Tātad šajā lietā nekādi nav konstatēts, ka Komisijai būtu bijis jāšaubās par attiecīgās finanšu dotācijas priekšmetu un radītajām sekām. Nav nekādu šaubu, ka šī dotācija ir tikusi piešķirta *France Télévisions* tikai ar mērķi "pildīt sabiedriskā pakalpojuma uzdevumu, ko tai uzticējusi, noteikusi un organizējusi [Francijas Republika]". Ņemot vērā apstrīdētajā lēmumā noteiktos piesardzības pasākumus, lai nepieļautu nekādu šķērssubsidēšanu, nebija nekādu šaubu, ka šis finansējums nespēs "[mainīt] tirdzniecības un konkurences apstākļus Kopienā tiktāl, lai kaitētu kopējām interesēm".

127 Tāpat, runājot par tiesas sēdē *M6* minēto atsauci uz 249. punktu spriedumā lietā *BUPA* u.c./Komisija, kas minēts iepriekš 72. punktā un attiecas uz ceturto no četriem nosacījumiem, kas definēti 88.–93. punktā Tiesas 2003. gada 24. jūlija spriedumā lietā C-280/00 *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (*Recueil*, I-7747. lpp.; turpmāk tekstā — "spriedums *Altmark*", un saistībā ar iepriekš minētajiem nosacījumiem — "*Altmark* nosacījumi"), ir jāpiekrīt Komisijai un jāteic, ka *M6* uz šo spriedumu atsaucas nevietā.

128 Faktiski šī *M6* minētā atsauce, apgalvojot, ka ceturtā *Altmark* nosacījuma ievērošana ir nosacījums atkāpes piešķiršanai, kas paredzēta EKL 86. panta 2. punktā, balstīta uz to, ka ir sajaukti nosacījumi, kas ļauj kvalificēt atbalstu kā valsts atbalstu EKL

87. panta 1. punkta izpratnē, un nosacījumi, saskaņā ar kuriem tiek vērtēta atbalsta saderība atbilstīgi EKL 86. panta 2. punktam.

129 Šeit jāatgādina, ka *Altmark* nosacījumu vienīgais mērķis ir kvalificēt attiecīgu pasākumu kā valsts atbalstu, lai noteiktu, vai pastāv pienākums paziņot par šo pasākumu Komisijai, ja tas ir jauns atbalsts, vai sadarboties ar šo iestādi jau esoša atbalsta gadījumā (Pirmās instances tiesas 2009. gada 11. marta spriedums lietā T-354/05 *TF1*/Komisija, Krājums, II-471. lpp., 130. un 131. punkts, un Pirmās instances tiesas 2009. gada 25. novembra rīkojums lietā T-87/09 *Andersen*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 57. punkts).

130 Turklāt iepriekš 72. punktā minētā sprieduma lietā *BUPA* u.c./Komisija 249. punkts par ceturto *Altmark* nosacījumu precīzi iekļaujas Pirmās instances tiesas vērtējumā par attiecīga pasākuma kvalificēšanu kā valsts atbalstu (vērtējums izklāstīts 72. punktā minētā sprieduma lietā *BUPA* u.c./Komisija 161.–258. punktā), nevis ir saistīts ar Pirmās instances tiesas vērtējumu par to, kad piemērojama EKL 86. panta 2. punktā minētā atkāpe (iepriekš minētais spriedums lietā *BUPA* u.c./Komisija, 259.–310. punkts).

131 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka *M6* atsaucas uz iepriekš 72. punktā minēto spriedumu lietā *BUPA* u.c./Komisija tāpēc, ka ir pārpratusi *Altmark* kritēriju, kura mērķis ir ļaut noteikt, vai pastāv valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, un EKL 86. panta 2. punkta kritēriju, kas ļauj konstatēt, vai pasākums, kas veido valsts atbalstu, var tikt uzlūkots kā saderīgs ar kopējo tirgu (iepriekš 129. punktā minētais spriedums lietā *TF1*/Komisija, 140. punkts).

132 Kas attiecas uz *M6* tiesas sēdē sniegto apgalvojumu, ka EKL 86. panta 2. punkts izvirzot priekšnosacījumu, ka sabiedriskais pakalpojums ir sniedzams ekonomiski efektīvi, pirmkārt, jāteic, ka šis apgalvojums šajā lietā ir bez priekšmeta un, otrkārt, ka tas katrā ziņā ir neprecīzs.

133 Pirmkārt, attiecībā uz šī apgalvojuma priekšmeta neesamību šajā lietā pietiek norādīt, ka *France Télévisions* efektivitāte, sniedzot apraides PVTN, šajā lietā netiek ne apšaubīta, vai pat minēta. Tik tiešām, nekādi nav minēts, ka *France Télévisions* varētu izpildīt savas sabiedriskā pakalpojuma saistības ar mazākām izmaksām.

134 Un tas, ka šajās lietās tiek apšaubīta *France Télévisions* ekonomiskā efektivitāte, veicot komercdarbību, proti, pārdodot televīzijas reklāmas laiku, kas, pat ja no šīs darbības tiek finansēts PVTN, tā tomēr nekādi nav saistīta ar minēto PVTN.

135 Pat ja pieņem, ka *France Télévisions*, kā to apgalvo prasītājas, bet kategoriski noliedz šī sabiedrība, veicot komercdarbību, proti, pārdodot televīzijas reklāmas laiku, būtu bijusi ekonomiski neefektīva, tas tomēr nekādi neatņemtu Francijas Republikai tās kompetenci un tiesības garantēt apraides PVTN finansējumu (skat. šī sprieduma 104.–109. punktu), ja vien būtu veikti pietiekami piesardzības pasākumi, lai racionāli varētu izslēgt jebkādu komercdarbību pārmērīgas šķērssubsidēšanas risku (skat. šī sprieduma 110.–117. punktu).

136 Otrkārt, kas attiecas uz jautājumu par to, vai EKL 86. panta 2. punktā izvirzot priekšnosacījumu, ka sabiedriskais pakalpojums ir sniedzams ekonomiski efektīvi, jāatzīst, ka saskaņā ar šo tiesību normu uz uzņēmumiem, kuriem uzticēti PVTN vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojumi, attiecas konkurences noteikumi tiktāl, ciktāl šo noteikumu piemērošana *de iure* vai *de facto* netraucē veikt tiem uzticētos konkrētos

uzdevumus un neietekmē tirdzniecības attīstību tiktāl, ciktāl lai kaitētu Kopienas interesēm (Tiesas 1991. gada 19. marta spriedums lietā C-202/88 Francija/Komisija, *Recueil*, I-1223. lpp., 11. punkts; 1997. gada 23. oktobra spriedums lietā C-157/94 Komisija/Nīderlande, *Recueil*, I-5699. lpp., 28. punkts; 1999. gada 21. septembra spriedums lietā C-67/96 *Albany*, *Recueil*, I-5751. lpp., 102. punkts, un 2001. gada 17. maija spriedums lietā C-340/99 *TNT Traco*, *Recueil*, I-4109. lpp., 52. punkts).

137 Īpašās situācijās pieļaujot atkāpes no vispārējiem Līguma noteikumiem, EKL 86. panta 2. punktā mēģināts saskaņot dalībvalstu intereses noteiktu uzņēmumu izmantošanā, it īpaši valsts sektorā, izmantojot tos kā ekonomikas vai fiskālās politikas instrumentu, ar Kopienas interesēm nodrošinot atbilstību konkurences noteikumiem un saglabāt vienoto tirgu (iepriekš 136. punktā minētie spriedumi lietā Francija/Komisija, 12. punkts; lietā Komisija/Nīderlande, 39. punkts, un lietā *Albany*, 103. punkts).

138 Tāpat, lai tiktu īstenoti nosacījumi EKL 86. panta 2. punkta piemērošanai, nav nepieciešams, lai uzņēmuma, kuram uzticēts piedāvāt pakalpojumus ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi, finansiālais līdzsvars vai ekonomiskā dzīvotspēja būtu apdraudēti. Pietiktu ar to, ka, neesot spēkā attiecīgajām tiesībām, uzņēmumam nebūtu iespējams veikt konkrētos tam uzticētos uzdevumus, kurus nosaka, atsaucoties uz pienākumiem un ierobežojumiem, kas tam jāievēro, vai ka šo tiesību uzturēšana būtu nepieciešama, lai ļautu to turētājam veikt uzdevumus ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi, kuri tam uzticēti ar ekonomiski pieņemamiem nosacījumiem (iepriekš 136. punktā minētie Tiesas spriedumi lietā Komisija/Nīderlande, 52. un 53. punkts; lietā *Albany*, 107. punkts; lietā *TNT Traco*, 54. punkts, un Tiesas 2007. gada 15. novembra spriedums lietā C-162/06 *International Mail Spain*, Krājums, I-9911. lpp., 35. punkts; šajā ziņā skat. arī Tiesas 1993. maija 19. maija spriedumu lietā C-320/91 *Corbeau*, *Recueil*, I-2533. lpp., 14.–16. punkts).

139 Turklāt Komisija, šajā jomā nepastāvot saskaņotam Kopienu tiesiskajam regulējumam, — kā tas ir šajā lietā — nav pilnvarota vērtēt publiskā pārvaldnieka ziņā esoša

sabiedriskā pakalpojuma veikšanas apjomu, konkrēti, nedz ar pakalpojumu saistītās izmaksas, nedz arī to, vai dalībvalsts iestādes izdarījušas piemērotu politisku izvēli, nedz publiskā pārvaldnieka ekonomisko efektivitāti (šajā ziņā skat. ģenerāladvokāta K. Tezauro [*C. Tesauro*] secinājumus iepriekš 138. punktā minētajam spriedumam lietā *Corbeau*, *Recueil*, I-2548. lpp., 16. punkts, un ģenerāladvokāta A. Ticano [*A. Tizzano*] secinājumus 2001. gada 22. novembra spriedumam lietā C-53/00 *Ferring*, *Recueil*, I-9067. lpp., I-9069. lpp., 51. punkts; Pirmās instances tiesas 1997. gada 27. februāra spriedumu lietā T-106/95 *FFSA* u.c./Komisija, *Recueil*, II-229. lpp., 108. punkts).

140 No tā izriet, ka jautājums par to, vai uzņēmums, kam uzticēts apraides PVTN, būtu varējis sniegt to lētāk, vērtējot pakalpojuma valsts finansējuma saderību ar Kopienu noteikumiem valsts atbalsta jomā, ir nebūtisks. Vērtējot atbalsta samērīgumu, ar EKL 86. panta 2. punktu ir paredzēts nepieļaut, lai tirgus dalībnieks, kam uzdots sniegt PVTN, saņemtu tāda finansējuma priekšrocības, kas pārsniedz sabiedriskā pakalpojuma sniegšanas izmaksas.

141 No iepriekš minētājiem apsvērumiem izriet, ka šajā lietā ne tikai nav runas par *France Télévisions* apraides PVTS sniegšanas ekonomisko efektivitāti (skat. šī sprieduma 133.–135. punktu), bet šī efektivitāte vispār ir nebūtiska, vērtējot atbalsta saderību ar kopējo tirgu saskaņā ar EKL 86. panta 2. punktu.

142 Kas attiecas uz prasītāju iebildumiem pret iepriekšējās pārbaudes procedūras ilgumu un to, ka Komisija ar Francijas iestādēm ir sazinājusies tikai vienu reizi (skat. šī sprieduma 41. punktu), šie apstākļi nekādi neliecina par nopietnām grūtībām, kas būtu radušās, bet drīzāk, kā norāda Komisija, atspoguļo faktu, ka paziņotā pasākuma saderības ar kopējo tirgu pārbaude šajā lietā nesagādāja nekādas īpašas grūtības.

143 Šajā lietā, nepastāvot nopietnām grūtībām, kad tiek vērtēta atbalsta saderība ar kopējo tirgu, neviens no Līguma vai citas tiesību normas izrietošs noteikums nelika Komisijai nedz rīkoties atšķirīgi no tā, kā tā rīkojās, veicot EKL 88. panta 3. punktā paredzēto iepriekšējo pārbaudes procedūru, nedz arī uzklausīt ieinteresētās puses, kas tai būtu jādara, ja tā būtu uzsākusi EKL 88. panta 2. punktā paredzēto oficiālo izmeklēšanas procedūru (šajā ziņā skat. iepriekš 72. punktā minēto spriedumu lietā *Thermenhotel Stoiser Franz* u.c./Komisija, 90. punkts). Tātad prasītājas nepamatoti apgalvo, ka, nekonsultējoties ar ieinteresētajām personām, Komisija esot pārkāpusi sacīkstes principu.

144 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, no kuriem izriet, ka paziņotā pasākuma izvērtēšanas gaitā uz Komisijas rīcībā esošās pietiekamās informācijas pamata tai neradās nekādas nopietnas grūtības, šie pamati ir jānoraida.

Par trešo M6 pamatu un otro TF1 pamatu, kas balstīti uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

145 *TF1*, ko atbalsta *Canal +*, apgalvo, ka Komisija nav savākusi visu nepieciešamo informāciju un nav izvērtējusi tās rīcībā jau esošo informāciju, līdz ar to apstrīdētā lēmuma pamatojums var būt tikai nepilnīgs.

146 Turklāt apstrīdētā lēmuma pamatojums saistībā ar *France Télévisions* līdzekļu aizstāšanu ar valsts līdzekļiem, sedzot visus reklāmas ieņēmumu zudumus, esot nepietiekams un neapmierinošs. Būtībā no Komisijas iepriekšējām nostājām izrietot, ka atvilkt varot tikai sabiedriskā pakalpojuma bruto izmaksas, kuras ir tieši vai netieši saistītas ar sabiedriskā pakalpojuma izpildi (skat. Paziņojuma par apraidi 57. punktu un Komisijas 2003. gada 15. oktobra Lēmuma 2004/339/EK par Itālijas izpildes pasākumiem par labu *RAI SpA* (OV 2004, L 119, 1. lpp.; turpmāk tekstā "*RAI* lēmums") 123. punktu). Ar sabiedriskā pakalpojuma sniegšanu nesaistītie komercieņēmumi esot jārezervē komercdarībai un tos nedrīkstot atvilkt no sabiedriskā pakalpojuma bruto izmaksām. Tātad, apgalvojot, ka privāto līdzekļu samazinājums "automātiski" izraisot sabiedriskā pakalpojuma izmaksu pieaugumu, šis nošķīrums netiekot ņemts vērā.

147 Savā replikas rakstā *TF1* precizē, ka tiktāl, ciktāl komercienākumu jēdziens esot saistīts ar apgrozījumu, nevis neto komercizmaksu priekšrocībām, Komisija ar iepriekšējā punktā norādīto nostāju, šķiet, atšķirībā no iepriekšējām nostājām atzīstot, ka ar apstrīdēto dotāciju var kompensēt ne tikai sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pieaugumu, bet faktiski arī komercizmaksas.

148 Apstrīdētais lēmums tātad neesot pietiekami pamatots attiecībā uz acīmredzamo Komisijas metodes maiņu saistībā ar iepriekšējo praksi, un tas esot tikpat nepietiekami pamatots attiecībā uz šķērssubsidēšanas riska trūkumu. Šāds pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums liecinot par nopietnām grūtībām.

149 *M6*, ko atbalsta *Canal +*, savukārt apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā neesot nekādu apsvērumu, kas ļautu konstatēt, cik precīzs ir apgalvojums, ka "2008. gada 8. janvāra paziņojumam un apgalvojumam par reklāmas pārtraukšanu uz laiku [ir] bijusi tūlītēja

ietekme uz *France Télévisions* finansēm". Papildus "paziņojuma ietekmes" un reklāmas ieņēmumu straujā samazinājuma aprakstiem apstrīdētajā lēmumā neesot nekādu ekonomiska rakstura skaidrojumu par cēloņsakarību starp 2008. gada 8. janvāra paziņojumu un sliktajiem *France Télévisions* reklāmas rezultātiem.

150 Šai pašā ziņā apstrīdētā lēmuma 27. punktā sniegtais apgalvojums, ka "[paziņotā] dotācija līdzinās [..] drīzāk kompensācijai par sekām, ko radījis regulētājvalsts paziņojums par atkāpšanos no reklāmas tirgus, nevis valsts-akcionāres izmantotajai iespējai veikt investīcijas", neesot pamatots un esot attālināts no Francijas reklāmas tirgus reālās situācijas, kas liecinot par to, ka apstrīdētajā lēmumā trūkstot detalizēta izvērtējuma par patiesajiem *France Télévisions* reklāmas ieņēmumu zudumu iemesliem.

151 Saistībā ar apstrīdētā lēmuma 9. punktā sniegto apgalvojumu, ka konkurenti esot pielāgojuši savus komercpiedāvājumus, lai piesaistītu sev *France Télévisions* reklāmas sniedzējus, tas esot ne tikai kļūdains, bet arī nepamatots un liecinot par Komisijas neinformētību un tās veiktās analīzes virspusīgumu.

152 Līdz ar to Komisija neesot izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu. Šī pienākuma pārkāpums liecinot par nopietnu grūtību esamību, kam būtu bijis jāliek Komisijai sākt oficiālo izmeklēšanas procedūru.

153 Komisija, kuru atbalsta Francijas Republika un *France Télévisions*, apgalvo, ka apstrīdētais lēmums pieņemts pēc valsts atbalsta iepriekšējas izskatīšanas stadijas beigām, un šīs pārbaudes mērķis ir tikai ļaut Komisijai iegūt pirmo viedokli par attiecīgā atbalsta daļējo vai pilnīgo saderību, neuzsākot oficiālo pārbaudes procedūru. Jo — saskaņā

ar Komisijas viedokli — šādā lēmumā, kas ir pieņemts īsā termiņā, ir tikai jāizklāsta iemesli, kuru dēļ Komisija uzskata, ka tai nav būtisku grūtību novērtēt attiecīgā atbalsta saderīgumu ar kopējo tirgu. Šādā lēmumā ir jāsniedz tikai īss pamatojums.

154 Kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma kontekstu, Komisija norāda, ka šis lēmums ir pieņemts pēc diviem citiem labvēlīgiem lēmumiem, kuros tā apgalvo, ka investīciju subsīdijas un kapitāla dotācijas par labu *France Télévisions* kanāliem ir ar kopējo tirgu saderīgs atbalsts. Pat ja šajā gadījumā pārbaudāmais atbalsts atšķirtos no iepriekšējiem pasākumiem, tas tomēr atrastos *France Télévisions* valsts finansējuma, kas tiek izskatīts šajos lēmumos, vispārīgajā kontekstā. Tāpēc Komisija norāda, ka tai bija visas tiesības šajā lietā sniegt kodolīgāku pamatojumu nekā tad, ja nebūtu bijuši agrākie lēmumi.

155 Katrā ziņā apstrīdētajā lēmumā esot visi vajadzīgie Komisijas domu gaitas elementi un tas pilnībā atbilstot EKL 253. panta prasībām.

156 Attiecībā uz *TF1* argumentu, ka Komisija neesot savākusi visu nepieciešamo informāciju un neesot izvērtējusi tās rīcībā jau esošo informāciju, līdz ar to apstrīdētā lēmuma pamatojums varot būt tikai nepilnīgs, Komisija konstatē, ka šajā argumentā tiek jaukts jautājums par lietas būtību ar procesuālo jautājumu. Komisija apstrīdētajā lēmumā esot skaidri izklāstījusi savu domu gaitu, ko *TF1* neapstrīd, tomēr pēdējā minētā uzskata, ka šī domu gaita balstīta uz nepietiekamu un nepārliecinošu informāciju. Tātad te esot runa par lietas būtību, nevis pamatojumu, bet par to Komisija ir jau atbildējusi pirmā pamata ietvaros.

157 Kas attiecas uz *TF1* argumentu, ar kuru tā Komisijai pārmet, ka tā ir nospriedusi, ka jebkuri zudumi reklāmas ieņēmumos (tostarp hipotētiskos, ar sabiedriskā pakalpojuma sniegšanu nesaistītos ieņēmumos) izraisa sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pieaugumu, lai gan šādu pieaugumu varot izraisīt tikai tādi reklāmas ieņēmumu zudumi, kas ir saistīti ar sabiedrisko pakalpojumu, Komisija norāda, ka ir skaidrs, ka ieņēmumu samazinājums novērots komercieņēmumos, kas saistīti ar sabiedriskā pakalpojuma sniegšanu. No apstrīdētā lēmuma faktiski izrietot, ka izskatāmais atbalsts paredz kompensēt *France Télévisions* reklāmas ieņēmumu straujo samazinājumu (kā arī sabiedriskā pakalpojuma izmaksu pieaugumu). Šie ieņēmumi rodoties no reklāmu pārraides *France Télévisions* programmās un šīs programmas esot saistītas ar *France Télévisions* sabiedriskā pakalpojuma uzdevumu, kā norādīts apstrīdētā lēmuma 36. punktā. Apgalvojums par to, ka it kā trūkstot skaidrojuma, ir saistīts ar acīmredzamu lietu, un Komisija nesaskata nepieciešamību šajā apstrīdētajā lēmumā vēl kaut ko vairāk pamatot.

158 Saistībā ar *TF1* iebildumiem par to, ka Komisija esot sajaukusi komercieņēmumus un neto komercpriekšrocības, līdz ar ko tā neesot pietiekami nodrošinājusies pret šķērssubsidēšanas risku un arī esot novirzījusies no savas agrākās prakses, Komisija norāda, ka nekas neļaujot domāt, ka *France Télévisions* komercizmaksas 2008. gadā būtu varējušas būtiski samazināties un ka, pat ja *France Télévisions* būtu daļēji atdalījusies no komercdarbībās iesaistītā personāla, tas īsterminā drīzāk radītu papildu izmaksas. Tas, ka Komisija, pieņemot apstrīdēto lēmumu, ir atturējusies no spekulācijām par to, kas varētu notikt, ja turpmāk izdotos samazināt reklāmas administratīvās izmaksas, nekādi neietekmē apstrīdētā lēmuma likumību un nav arī pretrunā Komisijas agrākajos lēmumos izvēlētajai pieejai.

159 Visbeidzot jāatgādina, ka *France Télévisions* finansēšanas vajadzības 2008. gadā vienlaikus radušās no tā, ka ieņēmumi no reklāmām ir samazinājušies par summu, ko lēš EUR 150 miljonu apmērā, kā arī ir palielinājušās programmu izveides izmaksas, ko lēš vairāk nekā EUR 145 miljonu apmērā, kopā tātad runa ir par 300 miljoniem, bet paziņotā dotācija sasniedz EUR 150 miljonus. Ņemot vērā lielumu samēru, ir bijis paredzēts kompensēt tikai pusi no *France Télévisions* sabiedriskā pakalpojuma neto

izmaksu pieauguma. Ņemot vērā lielumu samēru, ar *France Télévisions* komercdarbībām saistītās izmaksas jebkurā gadījumā ir ierobežotas un to izmaiņas īstermiņā ir pilnīgi nebūtiskas.

160 Attiecībā uz *M6* argumentu, ka neesot precīzi izvērtēti konkrētie apstākļi, kuru rezultātā radušies *France Télévisions* reklāmas ieņēmumu zudumi, Komisija norāda, ka apstrīdētā lēmuma vajadzībām neesot bijis būtiski izpētīt šo zudumu precīzos cēloņus.

161 Saistībā ar apstrīdētā lēmuma 9. punktā sniegto pamatojumu par *France Télévisions* reklāmas ieņēmumu samazinājuma iemesliem *M6* apstrīdētie elementi saistībā ar apstrīdēto lēmumu esot nebūtiski.

162 Kas attiecas uz *M6* iebildumiem par apstrīdētā lēmuma 27. punktā norādīto pamatojumu saistībā ar privātā ieguldītāja kritēriju tirgus ekonomikā, Komisija norāda, ka tai nav skaidrs, par ko šajos iebildumos īsti ir runa, un piebilst, ka šajā apstrīdētā lēmuma punktā ir sniegti tikai racionāli argumenti, kuru kļūdainumu *M6* nekādi nav pierādījusi.

Vispārējās tiesas vērtējums

163 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pamatojumam, kas prasīts EKL 253. pantā, ir jāatbilst attiecīgā tiesību akta būtībai un tajā skaidri un neapšaubāmi

ir jābūt norādītai tās iestādes argumentācijai, kas pieņēmusi attiecīgo tiesību aktu, lai ieinteresētās personas varētu iepazīties ar pieņemtā tiesību akta pamatojumu un attiecīgā tiesa varētu īstenot attiecīgo kontroli. Prasība norādīt pamatojumu ir izvērtējama atkarībā no attiecīgās lietas apstākļiem, it īpaši attiecīgā tiesību akta satura, izvirzīto pamatu būtības, kā arī intereses saņemt izskaidrojumu, kāda ir tiesību akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar tieši un individuāli. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu aplūkoti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo tiesību akta pamatojuma atbilstība EKL 253. pantā noteiktajām prasībām ir jāvērtē ne tikai atkarībā no tā formulējuma, bet arī konteksta, kā arī visu tiesību normu kopuma, kas regulē attiecīgo jomu (Tiesas 2001. gada 22. marta spriedums lietā C-17/99 Francija/Komisija, *Recueil*, I-2481. lpp., 35. un 36. punkts, un 2008. gada 22. decembra spriedums lietā C-333/07 *Regie Networks*, Krājums, I-10807. lpp., 63. punkts; Pirmās instances tiesas 1996. gada 22. oktobra spriedums lietā T-266/94 *Skibsvaerftsforeningen* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1399. lpp., 230. punkts).

164 Attiecībā uz *TF1* argumentu (skat. šī sprieduma 145. punktu), saskaņā ar kuru apstrīdētā lēmuma pamatojums var būt tikai nepilnīgs tāpēc, ka Komisija nav pacentusies sagādāt vajadzīgo informāciju un rūpīgi izskatīt to, kas bija tās rīcībā, — šis arguments ir jānoraida, jo tas patiesībā atbilst pamata pārmetumiem, kas norādīja uz Komisijas iespējami nepilnīgo informāciju un pārbaudi, kas atbilst iepriekš izvirzītiem un jau noraidītiem atcelšanas pamatojumiem.

165 Attiecībā uz *TF1* argumentu (skat. šī sprieduma 146. un 147. punktu), ka Komisija bez pamatojuma esot novērsusies no agrākās prakses, atļaujot komerciālos līdzekļus aizstāt ar valsts līdzekļiem, lai pilnībā segtu *France Télévisions* reklāmas zaudējumus, ir jāatgādina, ka, ievērojot samērīguma principu, "valsts atbalsts nedrīkst pārsniegt neto izmaksas, kas radušās, veicot sabiedriskā pakalpojuma uzdevumu, ņemot vērā arī citus tiešos vai netiešos ieņēmumus, kas radušies saistībā ar šo uzdevumu" (Paziņojuma par apraidi 57. punkts), un Komisija piebilst, ka "tieši tāpēc atbalsta samērīguma

izvērtējumā tiek ņemti vērā neto ieņēmumi, kuri tiek gūti komercdarbības rezultātā, veicot sabiedrisko pakalpojumu" (minētā paziņojuma 57. punkts).

166 Komisija tāpat *RAI* lēmumā ir norādījusi, ka "kompensācija ir pieļaujama tikai par neto izmaksām, kas saistītas ar sabiedriskā pakalpojuma funkcijām", un ka "tas nozīmē, ka ir jāņem vērā tiešie un netiešie ieņēmumi, kas gūti no sabiedriskā pakalpojuma," un tātad no [..] sabiedriskā pakalpojuma izmaksu kopsummas [..] jāatvelk, piemēram, neto ieņēmumi no reklāmām, kas gūti, retranslējot ar sabiedrisko pakalpojumu saistītus raidījumus, kā arī ieņēmumi no šī veida programmu komercializācijas" (*RAI* lēmuma 123. punkts).

167 Pirmkārt, lai gan iepriekš minētais *TF1* arguments ir balstīts nostājā, ka ar sabiedrisko pakalpojumu nesaistīti komercieņēmumi netiek atvilkti no sabiedriskā pakalpojuma bruto izmaksām, kā sekas ir tādas, ka šādu komercienākumu samazinājums nevar izraisīt sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pieaugumu (skat. šī sprieduma 146. punktu), pietiek konstatēt, ka šajā lietā konstatētais komercieņēmumu samazinājums attiecās uz ieņēmumiem, kas saistīti ar sabiedrisko pakalpojumu, jo runa bija par ieņēmumiem no tādas reklāmas laiku tirdzniecības, kura parādītos *France Télévisions* raidītajās sabiedriskā pakalpojuma programmās. Nospriezdama, ka *France Télévisions* reklāmas ieņēmumu samazinājums izraisa sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pieaugumu, Komisija tātad nekādi nav atkāpusies no savas agrākās prakses.

168 Otrkārt, lai gan ar iepriekš minēto argumentu, kas formulēts replikas rakstā (skat. šī sprieduma 147. punktu), *TF1* pārmet Komisijai, ka tā ir sajaukusi komercieņēmumu jēdzienu ar neto komercizmaksu priekšrocībām, un, atkāpjoties no iepriekšējās prakses, turklāt bez paskaidrojumiem atzinusi, ka ar apstrīdēto dotāciju var kompensēt arī komercizmaksas, jau tika konstatēts (skat. šī sprieduma 90. un 91. punktu), ka Komisija nav sajaukusi iepriekš minētos jēdzienus, bet pēc būtības nospriedusi, ka komercieņēmumu samazinājums 2008. gadā neizraisīs nekādu saistīto komercizmaksu

samazinājumu, kas būtu pietiekami liels, lai neļautu noteikt samērīguma attiecību starp minēto ieņēmumu samazinājumu un komercdarbību sniegtajām neto priekšrocībām un līdz ar to starp ieņēmumu samazinājumu un sabiedriskā pakalpojuma neto izmaksu pieaugumu. Ņemot vērā šo vērtējumu, Komisija nav atkāpusies no savas iepriekšējās prakses.

169 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, tā kā Komisija nav atkāpusies no savas iepriekšējās prakses, *TF1* arguments par pamatojuma trūkumu šajā sakarā ir jānoraida kā balstīts uz kļūdainu pieņēmumu.

170 Attiecībā uz *M6* argumentiem (skat. šī sprieduma 149.–151. punktu), kuros tā būtībā norāda uz reklāmas ieņēmumu krišanās patieso iemeslu izpētes nepietiekamību un uz Komisijas kļūdaino un nepamatoto apgalvojumu apstrīdētā lēmuma 9. punktā saistībā ar konkurentu reakciju uz 2008. gada 8. janvāra paziņojumu, jāatzīst, ka šie argumenti būtībā atbilst iepriekš izvirzītiem un jau noraidītiem atcelšanas pamatojumiem.

171 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka šie atcelšanas pamati, kas balstīti uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, ir jānoraida.

172 Tā kā prasītājām spriedums ir nelabvēlīgs attiecībā uz visiem to pamatiem, šīs prasības ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

173 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punktam dalībvalstis, kas ir iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

174 Tā kā prasītājām spriedums ir nelabvēlīgs, tām jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas un *France Télévisions* tiesāšanās izdevumus saskaņā ar pēdējo prasījumiem.

175 *Canal* +, kas iestājusies lietā prasītāju prasījumu atbalstam, kā arī Francijas Republika, kas iestājusies lietā Komisijas prasījumu atbalstam, katra sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

nospriež:

1) prasības noraidīt;

2) *Métropole télévision* (*M6*) sedz savus tiesāšanās izdevumus lietā T-568/08, kā arī atlīdzina izdevumus, kas šajā lietā radušies Eiropas Komisijai un *France Télévisions*;

3) *Télévision française 1 SA* (*TF1*) sedz savus tiesāšanās izdevumus lietā T-573/08, kā arī atlīdzina izdevumus, kas šajā lietā radušies Komisijai un *France Télévisions*;

4) Francijas Republika un *Canal +* katra pati sedz savus tiesāšanās izdevumus lietā T-568/08 un lietā T-573/08.

Vilaras Prek Ciucă

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2010. gada 1. jūlijā.

[Paraksti]